

brat *francišek* 2

Ob koncu življenja je občutil
krhkost mesa in omejenost
človeške moči. Prav v tej
izkušnji nemoči se je njegova
vera izostrila. Ni več temeljila
na občutkih, uspehih ali
zunanji gorečnosti, temveč
na zaupanju.

- VERA
- KATEHEZE OFS
- JASLICE
- Moje prvo romanje

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Vera
- 6 Naša evangelizacija
Hoja za Kristusom - umiranje sebi
Vera v vstajenje - Frančiškova vera, naša vera
Molitev k svetemu Jožefu
- 12 Frančiškov svetni red
NAPOVEDNIK za 2026
Onkraj vseh meja in predsodkov ob jaslicah
Jaslice - Stari trg ob Kolpi
- 20 Iz naših družin
Zaobljube v KB OFS Kamnik
Decembrsko srečanje KB OFS Brezje
V spomin Citi Skubin OFS
Srečanje vseh Frančiškovih v župniji sv. Vida
- 25 Živi rožni venec
Žetev
- 28 Mladi Frančišku
Frančiškova mladina pri Mariji Kraljici miru
na Kureščku
Sestre uršulinke so velika opora deklicam
v Tigraju
- 32 Pravičnost in mir
Peš romanje po Poti svetega Frančiška
od La Verne do Assisija
- 34 Korenine in sadovi
Transitus (2)
- 38 Sveta dežela
Bula papeža Klemena VI. (1342)
Moje prvo romanje
Jordanija in Sveta dežela
- 46 Razvedrilo
Krašenje velikonočnih jajč
Nagradna izpolnjevanja

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbfb/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbfb/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Jožef Kozel OFS (Naša evangelizacija)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red)
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si

Krizostom Komar OFM (ŽRV - Žetev)
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Emina Mulalić OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Internet, arhiv revije BF, Unsplash

Oblikovanje in priprava:
Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.350

Naslov uredništva:
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana
telefon: 01 24 29 300
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Člani FSR nakazujte prispevke na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 0430 2000 3307 102,
NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-26.

ali Člani ŽRV nakazujte prispevke na:
Založba Brat Frančišek,
Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 6100 0001 2574 166,
Delavska hranilnica d.d.;
sklic na 00 700-26.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

To leto nas vodi po poti posebnega spomina. Osemsto let je minilo od transitusa sv. Frančiška Asiškega. Osemsto let od večera, ko je na goli zemlji, razbremenjen vsega, izročil svojega duha Očetu. Njegov odhod ni bil poraz, temveč dopolnitev poti. Ni bil konec, temveč prehod.

V tej številki se zato večkrat ustavimo ob skrivnosti smrti in vstajenja. Ne zato, ker bi hoteli zadrževati pogled v minljivosti, ampak ker prav tam vera dozori. Frančišek nas uči, da se vera izostri v krhkosti. Ko odpade vse, kar je zunanje, ostane zaupanje. Preprosto, otroško, radikalno zaupanje v Boga, ki je Življenje.

V rubriki Frančiškova duhovnost premišljujemo o veri – o veri, ki smrt poimenuje sestra. To ni romantična podoba, temveč sad globoke notranje svobode. Kdor ničesar več ne poseduje, se mu tudi življenja ni treba oklepiti. Vse je dar. In dar je mogoče izročiti nazaj.

V katehezah za marec in april smo postavljeni pred dve temeljni drži: umiranje sebi in vero v vstajenje. Obe spadata skupaj. Brez vsakdanjega odpovedovanja lastnemu egu ni vstajenjskega veselja. In brez upanja v vstajenje je križ nesmiseln. Frančiškova pot je pot prehoda – pasha. Pot, na kateri se izgubljenost življenje najde v Bogu.

V tem duhu nas nagovarjajo tudi dogodki, ki jih napovedujemo: duhovne vaje,

študijski dnevi, skupna praznovanja – vse to niso zgolj termini v koledarju, so priložnosti za poglobitev bratstva. Še posebej bo letošnji 4. oktober zaznamovan z obletnico transitusa. Naj ne bo to le spomin na zgodovinski dogodek, temveč povabilo k osebnemu premiku: k večji preprostosti, k spravi, k miru, k poglobitvi vere.

Ganljivo pričevanje iz Gorice, kjer so se ob jaslicah srečali ljudje različnih kultur in verstev, nas spominja, da Frančiškov duh presega meje. Jaslice govorijo jezik, ki ga razume vsak človek: Bog postane majhen. In kjer je Bog majhen, tam ni prostora za prevlado, temveč za srečanje.

Tudi romanja – po Poti svetega Frančiška, v Sveto deželo, v kraje, kjer se je Beseda utelesila – so znamenje, da vera ni statična. Vera je hoja. Včasih naporna, včasih tiha, a vedno usmerjena k Očetu.

Ko prebiramo različne prispevke te številke, se lahko vprašamo: kaj v meni še potrebuje prehod? Česa se oklepam? Kje me je strah? In kje me Gospod vabi k večjemu zaupanju?

Frančišek je ob koncu rekel: »Začnimo, bratje, služiti Gospodu Bogu, kajti doslej smo malo ali nič napredovali.« Morda je to najbolj primerna drža tudi za nas v tem jubilejnem Frančiškovem letu. Ne samozadostnost, ampak začetek. Ne občutek, da smo že dosegli, temveč hvaležna pripravljenost, da naredimo korak naprej.

Naj nas vera, ki se ne boji križa in ne beži pred smrtjo, vodi v svobodo Božjih otrok. In naj bo vsaka naša pot – osebna in skupna – prežeta z mirom, ki ga je Frančišek želel vsakemu človeku.

Vse dobro!
br. Janez Papa

V letu 2026 v rubriki Frančiškova duhovnost spremljamo razmišljanja ob 800-letnici transitusa – spomina smrti sv. Frančiška Asiškega.

Vera

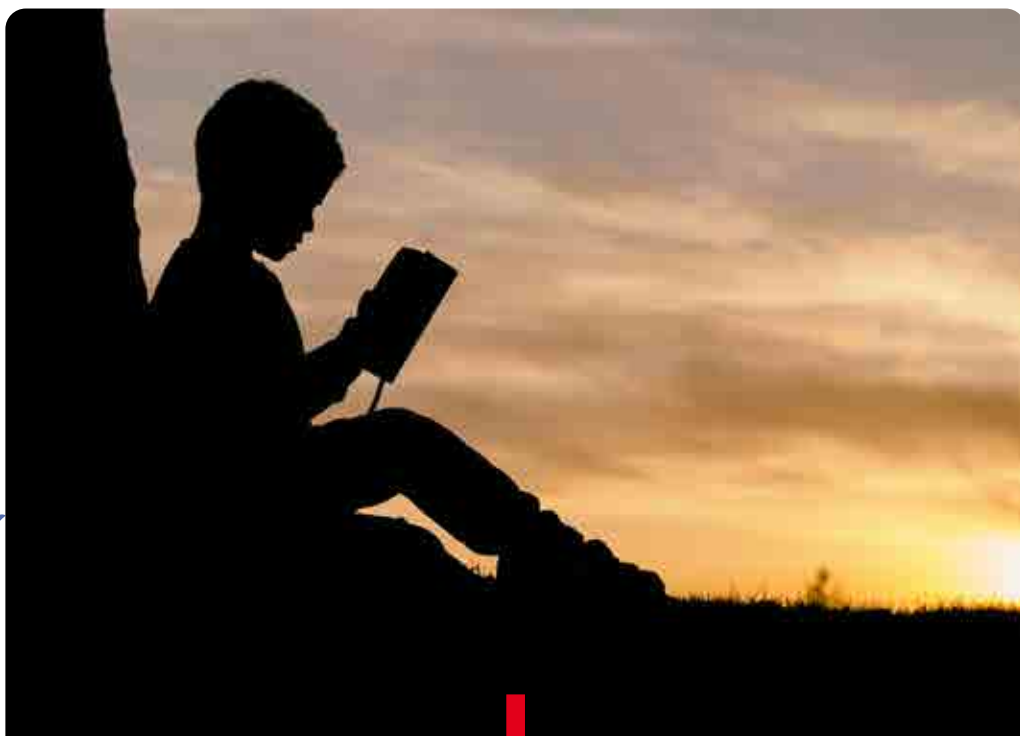
Ko sv. Frančišek Asiški v svoji Hvalnici stvarstva zapoje: »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti«, nas preseneti mir, skoraj nežnost, s katero izgovori besedo, ki jo večina ljudi izgovarja s strahom. Smrt zanj ni sovražnica, ki jo je treba pregnati iz misli, temveč sestra – del istega stvarstva, ki ga je prej opeval v soncu, luni, vodi in ognju. Tak pogled ni sad lahkotnosti, temveč globoke vere, ki je dozorela v preizkušnjah, boleznih in temini.

Frančišek ni bil naiven sanjač. Njegovo telo je bilo izčrpano od posta in poti, zaznamovano s Kristusovimi ranami, oči so mu pešale. Ob koncu življenja je ob-

čutil krhkost mesa in omejenost človeške moči. Prav v tej izkušnji nemoči se je njegova vera izostrila. Ni več temeljila na občutkih, uspehih ali zunanji gorečnosti, temveč na zaupanju. Na preprostem, otroškem izročanju Očetu, ki vodi vse – tudi skozi dolino smrti.

Njegova vera je bila kristocentrična. Gledal je v Kristusa, ubogega in križanega. V njem je videl Boga, ki ne beži pred trpljenjem, ampak ga sprejme in preobrazi. Smrt zato ni bila zadnja beseda. Zadnja beseda je pripadala ljubezni. Frančišek je veroval, da je Kristus s svojo smrtjo odprl vrata življenja, in zato je mogel tudi lastno smrt poimenovati sestra. Ne zato, ker bi bila sama po sebi dobra, temveč ker je po Kristusu postala prehod.

V Frančiškovem duhu je smrt umeščena v bratstvo vsega stvarstva. Kakor sonce vzhaja in zahaja, kakor listje vzbrsti in ovne, tako tudi človek vstopi

in izstopi iz vidnega sveta. Vse je dar in vse se vrača k Stvarniku. Frančišek ni posedoval življenja kot lastnine; prejemal ga je kot milost. In kar je milost, je mogoče tudi izročiti nazaj. Vera mu je dala svobodo, da se ni oklepal.

Njegovo srečanje s sestro smrtjo je bilo obenem dejanje sprave. V zadnjih dneh je prosil odpuščanja svoje brate, odpustil tistim, ki so ga prizadeli, in blagoslavljal. Kot bi hotel, da je njegovo srce lahno, neobteženo z zamero. Vera, ki jo je živel, ni bila ideja, temveč odnos – odnos z Bogom in z ljudmi. Smrt je zanj pomenila dokončno zaupanje v ta odnos. Stopiti v roke Očeta, ki ga je klical »Najvišji, vsemo-gočni, dobri Gospod«.

V tej veri je tudi tišina. Frančišek ni razpravljajal o skrivnostih onkraj groba. Ni gradil sistemov. Preprosto je hvalil. Hvalnica stvarstva se konča s povabilom: »Hvalite in povelečujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.« Smrt je postavljena v tok hvale. To je ključ njegove drže. Kdor živi v hvaležnosti, tudi umira v zaupanju.

Srečanje s sestro smrtjo je bilo zato krona njegove poti uboštva. Uboštvo ne pomeni le odpovedi stvarstvu, ampak odpoved nadzoru. Vera, ki jo je Frančišek nosil v srcu, je bila vera razgaljenosti pred Bogom. Ničesar ni skrival, ničesar zadrževal. Ko je prišel čas, je mogel reči svoj zadnji »da« – enako kakor ga je rekel

ob začetku spreobrnjenja, ko je slišal glas Križanega v razpadajoči cerkvi.

Za nas je njegov zgled izziv. Živimo v kulturi, ki smrt potiska na rob, jo skriva za zidove bolnišnic in statistike. Frančišek pa jo postavi v središče hvalnice. Ne da bi jo povelečeval, ampak da bi jo osmisлил v luči vere. Uči nas, da se na smrt pripravljamo z načinom življenja: z odpuščanjem, z deljenjem, z zaupanjem. Vera, ki se vsak dan izroča Bogu, bo znala tudi ob zadnji uri reči: »Hvaljen bodi, moj Gospod.«

Sestra smrt tako postane prag. Ne konec poti, temveč vrata. In vera, ki jo je živel Frančišek, ni bila vera brez teme, temveč vera, ki je v temi prepoznala bližino Boga. To je vera, ki poje tudi takrat, ko se dan nagiba v večer. Vera, ki ve, da sončni zahod ni izničenje svetlobe, temveč obljuba nove zore.

E. N.

KATEHEZA ZA MESEC MAREC 2026

Hoja za Kristusom - umiranje sebi

Uvodna pesem

Daj mi, Jezus, da žalujem, smrt, trpljenje objokujem, ki si, Jagnje, ga prestal, greh izbrisal, milost dal. Jezus, daj, da tvoje rane nas presunejo kristjane, in trpljenje prebridko naj pomoč nam v smrti bo.

Uvodna molitev

»Naj odtrga, prosim te, Gospod, mojo dušo od vsega, kar je pod nebom, ognjena in presladka moč tvoje ljubezni, da od ljubezni umrem zaradi ljubezni do tebe, ki si iz ljubezni zaradi ljubezni do mene hotel umreti.« (molitev sv. Frančiška)

Božja beseda

Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.« (Mt 16,24)

Vsebina

Na našem kratkem zemeljskem romanju sta le dve poti. Prva je pot življenja, rodovitna in svetla pot, nad katero sije Sonce pravičnosti in se razprostira mavrica prelepih barv. Je pot čudovitega popotovanja v skrivnostne globine Jezusovega Srca, v globine Ljubezni. To je pot Kristusovih učencev. Druga pot pa je temačna pot smrti. To je pot posvetnežev. Ker nihče ne more služiti dvema gospodarjema, se moramo odločiti, na čigavi strani bomo, na Kristusovi ali Luciferjevi.

Kristus, edini in večni Kralj, je postal Pot za nas, da bi nas privedel v Očetov objem. On je Resnica. Ljubeče in nežno nas vabi, da mu iz ljubezni sledimo in mu služimo pod njegovo zastavo ljubezni. On je daroval svoje življenje na križu za življenje slehernega človeka. Rad bi bil z nami vsak trenutek in vso večnost v ljubezenski povezanosti. Volja nebeskega Kralja je, da se razodene Očetova ljubezen vsem ljudem, tudi preko njegovih učencev. S svojim »da« Kristusu Kralju vstopimo v največjo in najlepšo ljubezensko zgodbo vseh časov. S svetim krstom vstopimo v Življenje samo. Kristus Kralj kraljuje v nebeskem kraljestvu ljubezni, miru in svetlobe. Njegovo kraljestvo ni od tega sveta. On želi kraljevati v naših srcih. On, ki je Ljubezen, nas vabi na pot ljubezni do Boga in slehernega človeka, tudi do sovražnika oziroma »nadležnega« prijatelja, ki nas pogosto privede naravnost v objem in zatočišče Boga. Vabi nas, da se ljubimo med seboj, kakor nas je ljubil On.

Jezusov učenec mora imeti trdno voljo, da postane svet kakor njegov Učitelj, odpovedati se mora sebi, vsak dan vzeti svoj križ in hoditi za Jezusom, tako, da se mu slepo in v popolnem zaupanju prepusti, da ga vodi kamor in kakor hoče. Gospod Jezus je vsemogočen in nas neskončno ljubi. Le če bomo izgubili svoje življenje, ga bomo zares našli. Če se bomo znali

odpovedati sebi, bomo zares svobodni. Čim bolj bomo sposobni umreti sebi, bolj bomo lahko živeli Bogu.

»Nihče ni bogatejši, nihče svobodnejši, nihče mogočnejši kakor tisti, ki zna sebe in vse zapustiti in se postaviti na zadnje mesto. Gospod deli svoj blagoslov tam, kjer najde posodo prazno. Kolikor popolneje se kdo odpove nizkim rečem in kolikor bolj s prezirom do sebe samemu sebi odmrje, toliko hitreje pride milost, toliko obilneje priteka in toliko više dvigne svobodno srce. Tedaj bo videl in žarel in njegovo srce se bo čudilo in širilo, ker je Gospodova roka z njim, on sam pa se je njemu popolnoma izročil na veke. Tak blagoslov prejme človek, ki z vsem srcem išče Boga in svoje duše ne obrača k praznim stvarim« (Tomaž Kempčan, Hoja za Kristusom).

Sveti Frančišek je izbral pot življenja, pot popolnega evangelijskega uboštva. Zapustil je svoj dom, in se iz ljubezni do Boga odpovedal dediščini in vsem zemeljskim dobrinam ter bil ubog. Spoznal je, da je pot do prave notranje svobode dosledno življenje po evangeliju. Zasvetil nam je kot zgled Jezusovega učenca. Uči nas nenavezanosti na svet, stvari in umiranja sebi. Ob zaključku svoje zemeljske poti, Frančišek umre gol na zemlji.

»Vklenjeni so tisti, ki ljubijo sami sebe in svoje imetje, uživači, radovedneži, pohajači, tisti, ki iščejo le zvedavost in mehkužnost, ne pa, kar je Jezusa Kristusa, in si pogosto izmišljajo in snujejo to, kar ne bo obstalo. Vse bo namreč propadlo, kar ne izhaja iz Boga. Odreci se vsemu in boš našel vse; pusti poželenje in našel boš mir« (Tomaž Kempčan, Hoja za Kristusom).

V sv. Frančišku je človek s svojimi strastmi in strahovi popolnoma izginil, da bi se razodel kot popoln posnemovalec

Kristusa. Kot sv. Frančišek moramo popolnoma sleči starega človeka, da bomo lahko oblekli oblačilo odrešenja in v vsej polnosti uživali Boga, ki je naše edino bogastvo in naše vse. Bog nam je v majhnosti razodel svojo ljubezen. Če želimo vstopiti in hoditi po ozki poti življenja, moramo postati majhni in ponižni.

»Le kraljevska pot svetega križa in vsakdanjega zatajevanja nas vodi v nebeško kraljestvo. Ni druge poti do življenja, do pravega notranjega miru in sreče. Zato si naloži svoj križ in hodi za Jezusom, in šel boš v večno življenje. Jezus je šel pred teboj, si nosil križ in zate umrl na križu, da bi tudi ti nosil svoj križ in želel umreti na križu. Če boš namreč z njim umrl na križu, boš z njim tudi živel. In če mu boš tovariš v trpljenju, mu boš tudi v slavi« (Tomaž Kempčan, Hoja za Kristusom).

Na poti, ki vodi v večno življenje, je potrebno stalno spreobračanje, redno molitveno in zakramentalno življenje, prizadevanje za svetost, mir, spravo in odpuščanje. Vedno bolj moramo postajati delivci miru, nežne ljubezni, vstajenskega veselja, luči in usmiljenja. Na tej poti se je treba obleči v oblačilo vere, upanja, dejavne ljubezni, dobrote, sočutja, v oblačilo ponižnosti, nedolžnosti, poslušnosti, hvaležnosti in potrpežljivosti, v oblačilo gorečnosti, svetlobe, čistosti in notranje lepote, v oblačilo pravičnosti, zvestobe, resnice, usmiljenja in spoštovanja. Na tej poti nikdar nismo sami. Gospod je vedno z nami, nas blagoslavlja, tolaži, varuje, napolnjuje s svojo milostjo in se nam daje v hrano. Sprejema in vodi nas v svoje presveto Srce, ki je sveti tempelj Božji in vrata nebeska. V Kristusovem Srcu se našim srcem odpirajo razsežnosti večnega zedinjenja s Sveto Trojico.

Na poti življenja nas sam Gospod, ki je Življenje in Vstajenje, varno vodi v nebeško domovino, kjer bo večna sreča in izpolnjenost z ljubeznijo v vseh naših globinah in hrepenenjih. Dosegli bomo v vsej polnosti, kar »oko ni videlo, uho ni slišalo in kar ni prišlo v človekovo srce«.

Tam bomo večno živeli z Gospodom v ljubezenski povezanosti. Iz obličja v obličje bomo gledali njegov čudoviti obraz. On bo obrisal vse solze z naših oči.

Brezbožni, ki so na strani Luciferja, ki se je uprl Bogu in ni hotel služiti, so na poti smrti. Ti so kakor pleve, ki jih veter raznaša. Ta pot je pot teme, vsakršne krivice, nasilja, uničevanja, zla, sovraštva, gnusobe, smradu, laži in prekletstva.

Sveti Pavel pravi, da so dela mesa: nečistovanje, nečistost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva, nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega, in opozarja, da tisti, ki počenjajo takšne stvari, ne bodo podedovali Božjega kraljestva. Konec te poti je večna poguba, večni ogenj. Tam bo jok in škripanje z zobmi brez konca.

»In, kaj praviš?« »Gospod, h komu naj grem? Besede večnega življenja imaš.«

Delo po skupinah

- Ali in zakaj se bojiš vzeti svoj križ, ki pelje naravnost v nebesa?

- Ali iščeš kakšno drugo pot in ne kraljevske poti svetega križa?
- Ali si sebe, brata, sestro ali kakšno drugo stvar postavil na prvo mesto, tj. pred Boga?
- Ali imaš svojo voljo, predsodke, predstave, svoj prav oziroma svoja pričakovanja ali pa si prost sebe in želiš izpolnjevati le Božjo voljo?
- Ali postavljaš v svoji notranjosti kakršnekoli ovire Božji ljubezni do kogarkoli?
- Zaradi grehov, omejitev in ran se pogosto zapiramo pred Bogom oziroma bližnjim. Ali se zavedaš, da ko se zapreš pred Bogom, bratom ali sestro, da je čas za sveto spoved?

Zaključna molitev

Psalm 114

Ko je šel Izrael iz Egipta,
Jakobova hiša stran od tujega ljudstva,
je Juda postal njegovo svetišče,
Izrael njegovo gospostvo.
Morje je to videlo in zbežalo,
Jordan se je obrnil nazaj.
Gore so poskakovale kakor ovni,
hribi kakor jagnjeta.
Kaj ti je, morje, da bežiš,
Jordan, da se obračaš nazaj, gore,
da poskakujete kakor ovni,
hribi kakor jagnjeta?
Trepetaj, zemlja, pred Gospodom,
pred obličjem Jakobovega Boga,
ki skalo spreminja v ribnik,
kremen v studenec vode.

Naj nam ta kateheza pomaga poglobiti odnos do Boga ter nas vodi k odgovornemu in hvaležnemu življenju v skladu z Božjim načrtom!

Pripravila: s. Emina Mulalić OFS

KATEHEZA ZA MESEC APRIL 2026

Vera v vstajenje - Frančiškova vera, naša vera

Uvod

»Ti si naše večno življenje, veliki in čudoviti Gospod, vsemogočni Bog, usmiljeni Odrešenik.« (FHBN13)

Sveti Frančišek je svojo vero živel z otroško preprostostjo in globokim zaupanjem. Ni verjel le v Boga, ampak **v Boga, ki je Življenje** - v Boga, ki je v Kristusu premagal smrt. Vstajenje je srce naše vere. Brez njega bi bila vera prazna, upanje slepo in ljubezen brez temelja. Toda vstali Kristus

je središče Frančiškovega veselja, njegove hvalnice stvarstvu, njegove sposobnosti odpuščanja in njegove pripravljenosti služiti do konca.

Vera v vstajenje ni teorija, ampak **življenjska moč**, ki nas preobraža. Kdor res veruje v vstajenje, gleda življenje drugače - z očmi upanja, ne strahu.

Svetopisemski odlomek Jn 11,25-26

Jezus je Marti rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor veruje vame, bo živel, tudi če umrje; in vsak, ki živi in veruje vame, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?«

Iz spisov sv. Frančiška

Sveti Frančišek Asiški je svojo vero živel v popolnem zaupanju v Boga, v molitvi, revščini in služenju bližnjim. V svojih spisih je pogosto hvalil Boga za vse stvarstvo in izrazil prepričanje o večno živem Bogu:

- »**Hvaljen bodi, moj Gospod, za vso stvarstvo.**« (Hvalnica stvarstva) - Frančišek vidi vse stvarstvo kot Božji dar, ki bo deležno popolnosti v večnosti.
- »**Blagor tistim, ki se trudijo za pravičnost, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.**« (Pismo bratom) - izraža zaupanje v Božjo nagrado in večno življenje za tiste, ki živijo v veri.
- »**Gospod, daj mi, da bom vedno služil Tebi in Tvojim bitjem z veseljem in ljubeznijo.**« (Pisma) - Frančišek povezuje ljubezen do Boga in bližnjega s pripravo na večno življenje.
- »**Hvaljen bodi, moj Gospod, po naši sestri telesni smrti, ki ji noben človek ne uide.**« Sv. Frančišek v svoji znani Hvalnici stvarstva nagovarja smrt kot »Sestro Smrt« in s tem

potrjuje, da smrt za sv. Frančiška ni nekaj strašljivega, ampak naravni prehod, del ustvarjenega sveta.

☞ **»Gospod, sprejmi mojo dušo, kot je tudi Tvoja volja.«** Priprava na smrt (iz pisem in zapiskov sv. Frančiška pred smrtjo). S temi besedami sv. Frančišek izraža zaupanje in predajo Bogu, kar je pogoj za večno življenje.

Vsebina in razlaga

Vera v vstajenje ni le prepričanje, temveč dar, je milost, ki jo prejemamo od Boga. Sveti Frančišek je bil preprost mož vere, ker se je vsak dan znova zaupal Božji navzočnosti. Ni razumel vsega, a je zaupal. Njegova vera je bila živa, dejavna, povezana z ljubeznijo in upanjem. Njegova pripravljenost na smrt, molitve in pesmi kažejo, da je prepričan, da Bog ne zapuša človeka, ampak mu daje večno življenje. Vera v vstajenje pomeni zaupanje, da življenje ne konča v smrti, ampak v Bogu, ki dviga, obnavlja in ozdravlja.

Frančišek je bil človek križa, a tudi človek vstajenja. Križ mu ni pomenil poraza, temveč pot v novo življenje. Na gori La Verna je prejel znamenja Kristusovega trpljenja, ki jih je nosil z veseljem, ker je v njih videl znamenje ljubezni, ki premaga smrt. Njegova vera je bila **pasha - prehod**: skozi trpljenje v življenje, skozi smrt v vstajenje.

Tudi njegovo umiranje je bilo obarvano z vero v vstajenje. V trenutku smrti je dvignil pogled in dejal: **»Jaz sem svoje izpolnil; kar je vaša dolžnost, pa vas bo poučil Kristus!«** Umrl je z očmi, uprtimi v Vstalega, ki je postal njegov mir.

Tudi danes mnogi kristjani omahujejo v veri v vstajenje. Svet postaja racionalen, brez skrivnosti, brez večnosti. A ravno v tem svetu smo poklicani, da živimo vero, ki vidi dlje od groba, vero, ki prinaša

življenje tam, kjer vladata brezbržnost, brezsmiselnost in obup. Vera v vstajenje pomeni, da smrt ni konec, ampak da bomo ob koncu časov živeli naprej z Bogom, tako kot je Jezus vstal od mrtvih, bomo tudi mi. **Smrt nima zadnje besede, ampak Ljubezen.** Vera v večno življenje nam naj daje upanje, smisel ter moč tudi v trenutkih preizkušenj, v boleznih in trpljenju. Ne obupujmo, ne utapljajmo se v žalosti, brezupu, nesmislu in v mislih po prekinitvi življenja, ampak kot sv. Frančišek pogumno nosimo svoj križ s pogledom usmerjenim v Jezusa, ki nam daje moč in vzgled, saj je s križem smrt premagal.

Kako vključiti vero v vstajenje v molitev in bogoslužje?

- ☞ **Obnavljanje veroizpovedi:** ob nedeljah jo molimo počasi, premišljeno, kot osebno izpoved.
- ☞ **Križev pot kot pot k vstajenju:** molitev križevega pota naj se zaključi z molitvijo hvalečnosti za vstajenje.
- ☞ **Praznovanje velikonočne vigilijske:** kot bratstvo se pripravimo na veliko noč z večnim čaščenjem, zahvaljevanjem in molitvijo za živo vero.
- ☞ **Znamenja vstajenja v vsakdanjem bogoslužju:** prižgana sveča, bela barva, pesmi upanja - vse nas spominja, da je smrt premagana.

Osebna vprašanja za premišljevanje in pogovor v skupini

- ☞ Kaj zame pomeni verovati v vstajenje?
- ☞ Kakšen vpliv ima moja vera na to, kako gledam na trpljenje in smrt?
- ☞ Kje sem v zadnjem času doživel »mali vstajenski trenutek« - preobrat iz teme v svetlobo?

- ☞ Ali znam ohranjati upanje tudi, ko Boga ali Božje bližine ne čutim?
- ☞ Kaj bi v mojem okolju pomenilo živeti »vero vstajenja« - ne le verovati vanjo?

Naloga za bratstvo

- ☞ **Dejanje upanja:** obiščite koga, ki je v stiski in mu prinesite znamenje vstajenja - svečo, rožo, molitev, pogovor.
- ☞ **Skupna molitev ob grobu:** obiščite pokopališče, grob brata ali sestre in tam skupaj zmolite za vero v večno življenje.
- ☞ **Pismo upanja:** vsak brat naj zapiše stavek, ki izraža njegovo vero v vstajenje in ga deli pri skupni molitvi.

Sklep

Vera v vstajenje je bistvo evangelija in temelj naše poklicanosti. Sveti Frančišek je bil zelo osredotočen na ljubezen do Boga in vsega stvarstva. Verjel je, da bodo tisti, ki živijo v Božji ljubezni, deležni večnega življenja po smrti. Naj nas njegova preprosta, a močna vera spodbuja, da zaupamo Bogu tudi v temi, kajti On je Gospod življenja.

»Ne bojte se! Iščete Jezusa Nazarečana, ki je bil križan. Vstal je, ni ga tukaj.« (Mr 16,6)

Sklepna molitev:

Vstali Kristus, ti si moč naše vere in vir našega upanja.

Daj nam poguma, da bomo verovali v tvojo zmago tudi sredi teme.

Naj naša vera v vstajenje rodi upanje, ki prebuja življenje, in ljubezen, ki nikoli ne mine.

Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Pesem: Kristus je vstal, aleluja!

Molitev k svetemu Jožefu

Pozdravljen, Odrešnikov varuh in ženin Device Marije!

Tebi je Bog zaupal v varstvo svojega sina, vate je Marija položila svoje zaupanje, s teboj je Kristus postal človek.

Blaženi Jožef, tudi za nas se pokaži očetovski, vodi nas po poti življenja, izprosi nam milost, usmilenje in pogum ter nas brani vsakega zla.

O, sveti Jožef, Jezusov rednik in zaročenec Device Marije, ponižno te prosim, naj se tvoja moč po Jezusu in Mariji pokaže v vseh naših stiskah in potrebah, v skrbeh in težavah, ki nas pestijo.

O, sveti Jožef, izbran med vsemi možmi, ti znaš pomagati tudi takrat, ko se po človeško zdi nemogoče.

Skrbni varuh Svete Družine, varuj nas in nam daj moči, da bomo potrpežljivo in zvesto nosili svoj križ ter po ozki in trnjevi poti hodili za Jezusom. Sveti Jožef, stoj nam ob strani ob smrtni uri in nas pospremi k nebeškemu Očetu.

O, da bi se po svetem Jožefu v obilju na nas in na ves svet razlilo morje darov in nebeških milosti! Amen.

Cvetka Kompapa OFS

NAPOVEDNIK za 2026

➤ **13 – 15. marec 2026**
DUHOVNE VAJE: Piran

Narodni svet Frančiškovega svetnega reda vas vabi na duhovne vaje v mino-ritski samostan v Piranu.

Naslov duhovnih vaj Transitus. (p. dr. Andraž Arko OFM)

Začetek duhovnih vaj bo v petek 13. 03. 2026 zvečer in se zaključijo v nedeljo 15. 3. 2026 s skupnim kosilom.

Prispevek za udeležence, ki bodo s seboj prinesli posteljnino znaša 80 €, za tiste, ki ne bodo imeli svoje posteljnine pa je dodatek. Tisti, ki se bodo udeležili duhovnih vaj pa v samostanu ne bodo prenočevali, lahko ob prijavi naročijo posamezne obroke hrane.

Udeleženci bodo v večini nameščeni v skupinskih sobah s pogradi, nekaj je tudi dvoposteljnih sob. Zato prosimo vse, ki se bodo prijavili, da to sprejmejo z razumevanjem.

Prijavite se lahko po elektronski pošti na naslov: mirko.fsr@gmail.com ali na telefon 051 310 419 z SMS sporočilom.

Ker je število udeležencev omejeno, vas prosimo, da se prijavite čimprej.

➤ **18. aprila 2026 od 10.00 do 13.00**
ŠTUDIJSKI DAN: Ljubljana - Šiška

Vsebina Transitus, Frančiškova smrt. Pričevanje in predavanje v dvorani Program:

Gost dr. Jan Dominik Bogataj OFM
ob 10.00 sv. maša
ob 11.30 bo predavanje
ob 13.00 agape.

➤ **9. maj 2026 od 9. do 15. ure**
DAN SVETOV (ljublanske, koprke in mariborske pokrajine)

PRENOS V ŽIVO OD 10. do 11. ure, na povezavi: www ofs si/prenos/

Vabimo vse duhovne asistente, člane svetov KB in predstavnike FRAME na letno srečanje svetov, ki se bo izvajalo istočasno na treh lokacijah po Sloveniji:

-MARIBORSKA POKRAJINA
-KOPRSKA POKRAJINA
-LJUBLJANSKA POKRAJINA

Vabilo in dnevni red:

Pokrajinski sveti OFS koprke, ljubljanske in mariborske pokrajine, vabijo vse člane KB na letno srečanje.

Dnevni red:
8.45 Sveta maša
9.30 Odmor s klepetom ob kavi in čaju
10.00 Nagovor in pričevanje po zoom-u:
11.30 Odmor
12.00 Delavnice po skupinah
13.00 Kosilo
14.00 Križev pot, blagoslov in slovo

➤ **14. – 20. junij 2026 Kančevci 38, 9206 Križevci**
Duhovne vaje za vse Frančiškove redove (v tišini)

Vse kapacitete so že zasedene.

➤ **25. junij 2026 ob 9:00 Brezje**

FRANČIŠKOV ODMEV, skupno praznovanje vseh redov ob 800-letnici transitusa sv. Frančiška

www.franciskani.si/800

➤ **31. julij– 6. avgust 2026**
Romanje v Medjugorje - Festival mladih

➤ **4. – 6. september 2026**
Delovni vikend Narodnega sveta (z zakonci & majhnimi otroki); Piran

Začetek duhovnih vaj bo v petek 4. 9. 2026 zvečer in se zaključijo v nedeljo 6. 9. 2026 s skupnim kosilom.

S seboj prinesite posteljnino in brisače. Tisti, ki se bodo udeležili delovnega vikenda pa v samostanu ne bodo prenočevali, lahko ob prijavi naročijo posamezne obroke hrane.

Udeleženci bodo v večini nameščeni v skupinskih sobah s pogradi, nekaj je tudi dvoposteljnih sob. Zato prosimo vse, ki se bodo prijavili, da to sprejmejo z razumevanjem.

Prijavite se lahko po elektronski pošti na naslov: eminamulalic@gmail.com ali na njen telefon 041 399 553.

➤ **4. oktober 2026 800-letnica Transi-tusa - smrti Frančiška Asiškega**

➤ **4. oktober 2026: 100-letnica cerkve svetega Frančiška (Jože Plečnik)**

➤ **24. oktobra 2026**
SREČANJE DUH ASSISIJA

Onkraj vseh meja in predsodkov ob jaslicah

Srečanje z medverskim obredom v Frančiškovem duhu

V cerkvi Marije Vnebovzete pri bratih kapucinih v Gorici je v nedeljo, 11. januarja 2026, potekalo srečanje, ki je preseгло običajne okvire verskih obredov ali kulturnih predavanj. Pod naslovom Onkraj vseh meja ... ob jaslicah so člani Frančiškovega svetnega reda iz Gorice in s Kostanjevice pri Novi Gorici – v sodelovanju z brati kapucini z obeh strani meje – pripravili popoldne, posvečeno tistemu, kar nas kot ljudi najbolj povezuje: dediščini, dialogu in miru.

Srečanje, ki ga je povezoval gvardijan samostana brat Luigi Bertiè, je potekalo v duhu EPK, ki je zaznamovalo vso Goriško, in obletnice smrti sv. Frančiška Asiškega, čigar lik ostaja po osmih stoletjih živ in nagovarja sodobnega človeka morda celo močnejše kot sodobnike v 13. stoletju. V času, ko so vsakodnevne novice preplavljene s podobami vojn in zmede, sta dr. Morena Maresia z deželnega zavoda za

spomeniško varstvo FJK (Soprintendenza ABAP FVG) in Andrea Bellavite iz oglejske fundacije Socoba odprla vprašanje, kaj sploh pomeni biti človek. Bellavite je opozoril, da nas današnji svet sili v to, da v človeku ne vidimo "čudovitega bitja", temveč razčlovečeno in otopelo bitje, ki vidi zgolj lasten interes, medtem ko

nas kulturna dediščina uči nasprotnega. Oglejska bazilika že 1700 let pripoveduje zgodbo o povezovanju narodov – je odgovor na vojno, saj se tam, kjer se srečata lepota in spoštovanje, konča interes in začne čudenje. Nujno je, da več razmišljamo in govorimo o miru, pravičnosti, sprejemanju. O tem, da delimo in si podarjamo

jezike in kulturo. Gorica in Nova Gorica sta "čudoviti mesti". Ležita na ozemlju, kjer je zaradi totalitarizmov tekla kri; kot evropska prestolnica kulture pa je to področje postalo temelj nove omike, ki je neločljivo povezana s kulturno dediščino.

S projektom "... in zdaj sem tu" je dr. Maresia pokazala, da kulturna dediščina ni le predmet varovanja institucij, temveč živa vez, ki pripada vsakemu posamezniku. V projekt so bili vključeni migranti in dijaki, ki so skozi spoznavanje krajevne zgodovine odkrivali lastno identiteto v novem okolju. To je v Italiji edinstven pristop, ki meje ne razume kot črto ločevanja, temveč kot prag, ki odpira nova vrata, nove priložnosti. V

tem smislu je Dežela Furlanija Julijska krajina postala vrata v nov svet upanja. Meje so se spremenile, meje, ki jih prečkamo, lahko spremenijo življenja, saj so medosebna srečanja priložnost, da z drugačnimi očmi gledamo na kulturno dediščino.

Številnih navzočih v goriški kapucinski cerkvi sta se na poseben način dotaknili pričevanji dveh udeležencev. Mladi ulični umetnik iz Maroka je opisal svojo izkušnjo sprejetosti v furlanskem

mestecu Maiano, kjer ga je osupnila lepota krajev, v katerih so ga sprejeli brez predsodkov. Fant iz Pakistana, ki v Italiji že pet let ustvarja kot videoproducent, pa je poudaril univerzalnost svetih prostorov. Ob obiskovanju cerkva, mošej in templjev je spoznal, da je v tišini teh prostorov sporočilo enako: "Ljubite drug drugega." Njegova zgodba je dokaz, da religije, če jih razumemo v njihovem bistvu, učijo preseganja lastnega jaza in odpiranja drugim.

Bellavite je te sodobne zgodbe povezal z antičnim Oglejem. Epitaf na grobnici pripoveduje o Restutu, popotniku iz Afrike, ki je prišel v naše kraje, da bi videl "čudovito mesto". Tu je zbolel in umrl, in vendar je že takrat, pred sedemnajstimi stoletji, v tem

iz Kalkute in asiškega ubožca. Jaslice niso bile le estetski okras, temveč simbol "skupne človečnosti". Pred hlevčkom, ki predstavlja najosnovnejšo obliko bivanja in sprejemanja, so se glasovi v slovenščini in italijanščini združili v iskreno in občuteno prošnjo za mir.

prostoru našel toplino in sprejetost, "več kot družino". To je dokaz, da naša zemlja že tisočletja nosi gen miru in vključevanja.

Srečanje se je iz pogovora med letošnjima gostoma naravno prelilo v duhovno izkušnjo, medverski obred pred jaslicami. Petje se je prepletalo s trenutki tihe molitve in branjem odlomkov iz Svetega pisma in Korana, iz zapisov Leona XIV., Dietricha Bonhoefferja, sv. Matere Terezije

Letošnji dogodek te edinstvene verske izkušnje v našem obmejnem prostoru je jasno nakazal pot za prihodnost: Gorica in Nova Gorica sta laboratorij nove civilizacije, kjer se dediščina preteklosti spreminja v upanje za prihodnost. Kot je poudaril Bellavite ob koncu srečanja: zadnja beseda o usodi človeštva še ni bila izrečena. Dokler smo se sposobni srečati ob skupni lepoti, je upanje še živo.

Danijel Devetak, »Novi glas« Gorica

Jaslice - Stari trg ob Kolpi

»In Frančišek je z veliko preprostostjo postavil jaslice, da bi vsi lahko videli ponižnost Boga.« (prim. sv. Frančišek Asiški, Greccio)

Društvo ljubiteljev jaslic Slovenije vsako leto ponese lepoto jaslic v drug kraj naše domovine.

Letos je ta čast pripadla župniji Stari trg ob Kolpi, ki v tem letu obeležuje 777 let svoje zgodovine.

Vseslovenska razstava jaslic je postavljena v edinstvenem ambientu Jožefove delavnice (nekdanji župnijski hlevi), kjer je na ogled približno 70 raznolikih jaslic iz vse Slovenije.

Gostitelj razstave je kot je že prej omenjeno župnija Stari trg ob Kolpi, razstavo pa gosti in predstavlja

predsednik Duhovniškega bratstva Frančiškovega svetnega reda župnik br. Jože Pavlakovič OFS, ki s svojo odprtostjo, delavnostjo in preprostostjo uteleša Fran-

čiškov duh – vero, ki se izraža tudi v delu rok in služenju.

Pomemben ustvarjalni pečat razstavi daje tudi

Tone Šegina iz Zagozdaca, član Društva ljubiteljev jaslic Slovenije in izjemen rokodelc, čigar jaslice so bile razstavljene celo v Vatikanu. Posebej za to priložnost je iz

debla pred župniščem ustvaril mogočne jaslice skoraj naravne velikosti.

Naj jaslice tudi danes govorijo – o Bogu, ki je postal blizu, in o človeku, ki mu zna narediti prostor.

Pax et bonum.

Foto. br. Tomaž Potokar

Darovi za revijo Brat Frančišek
od 4. 12. '25 do 3. 2. '26 = 380 €

Bog povrnil!

- 20 € Pečnik Helena, Hrastar Nevenka, Zdenko Rozina, Valič Stanislav, Kramer Frančiška, Franc Likar
- 30 € Justinek Neža, Pavli Anamarija, Ema Hozjan
- 40 € N.N.
- 50 € Ravnihar Marija
- 80 € Božič Gregor

Zaobljube v KB OFS Kamnik

Bratje in sestre KB OFS Kamnik so se v soboto, 6. decembra, na praznik svetega Nikolaja, zbrali v Frančiškanskem samostanu v Kamniku, kjer so slovesno pospremili do izreka večnih zaobljub sestro Marijo Vrhovnik, ki je po obdobju razločevanja in formacije pred Bogom in Cerkvijo javno izpovedala svojo zavezanost evangelijskemu življenju po karizmi svetega Frančiška Asiškega. S tem je vstopila v polno članstvo bratstva OFS ter se zavezala, da bo po Pravilih reda v svojem življenju uresničevala evangelijske vrednote, gradila bratstvo ter z življenjskim pričevanjem sodelovala pri poslanstvu Cerkve v svetu.

Slovesno sveto mašo je daroval duhovni asistent p. Ciril Božič OFM, ki je v homiliji sestro Marijo spodbudno nagovoril

k stanovitni hoji za Kristusom, k zvestobi Cerkvenemu učiteljstvu ter k življenju po zgledu svetega Frančiška – v duhu ponižnosti, uboštvu, miru in ljubezni do vsega stvarstva. Njegove besede so bile vabilo k zvestobi poklicu in k odprtosti za delovanje Svetega Duha v vsakdanjem življenju.

Celotno bogoslužje in bratsko srečanje je potekalo v ozračju globoke zbranosti, spoštovanja in duhovnega veselja. Navzoči bratje in sestre so v skupni molitvi priporočili sestro Marijo Božji milosti, da bi v zvestobi danim obljubam rasla v svetosti ter s svojim življenjem bogatila bratstvo, Frančiškovo družino in krajevno ter vesoljno Cerkev.

Naj Gospod, ki je začel v njej dobro delo, to delo tudi dopolni. Po priprošnji Najsvetejše Device Marije in našega serafinskega očeta svetega Frančiška Asiškega naj jo spremlja obilje Božjega blagoslova, da bo v svetu pričevala za Kristusa in širila mir in dobro.

Primož Konrad Hodak OFS

Decembrsko srečanje KB OFS Brezje

V nedeljo, 28. decembra 2025, smo se še zadnjič v iztekajočem se letu zbrali bratje in sestre našega krajevnega bratstva.

Ob 15. uri je bila molitvena ura, nato pa je sledila sveta maša za pokojne člane in članice našega bratstva. Po sveti maši smo se zbrali na srečanju v dvorani nad baziliko. Na začetku smo se s pesmijo priporočili Svetemu Duhu, zmolili za slavljenca našega bratstva in se v molitvi spomnili pokojne sestre Danice Dobrovoljc, ki nas je zapustila v decembru.

Predsednik brat Dominik Herle nam je poročal o volilnem kapitulju Narodnega sveta OFS, ki je potekal od 12. do 14. decembra na Kureščku. Kapitelj je odpiral različne teme, iz katerih so sledili pogovori, pomembni za prihodnje delovanje Frančiškovega svetnega reda. Brat Dominik nas je seznanil tudi z nekaterimi dogodki, ki bodo v prihodnjem letu potekali na narodni ravni: sveta maša s škofom Martinom Kmetcem, festival ob 800-letnici Frančiškovega tranzitusa, romanje v Rim in Assisi (v Assisiju bodo prvič na ogled posmrtni ostanki sv. Frančiška) ter Narodni tabor OFS, ki bo 25. junija 2026 potekal na Brezjah. V nadaljevanju je predstavil novo vodstvo OFS Slovenije, med katerimi sta tudi naša sestra Elizabeta Stanonik (podpredsednica) in naš brat Dominik Herle (odgovoren za vzgojo).

V delu, namenjenem katehezi, nam je naš duhovni asistent p. Robert Bahčič OFM spregovoril o obhajanju božiča, kakor ga je doživljal naš serafinski oče sv. Frančišek. Opisal je pot, ki jo je Frančišek prehodil po vrnitvi iz Svete dežele, z željo, da bi postavil jaslice in s tem počastil

rojstvo Odrešenika. Na začetku poti se je Frančišek povzpel na hrib v bližini Assisija in dejal: »Nič lepšega nisem videl, kot je moja spoletska dolina,« saj je s tega hriba videl vse do Perugie in Rima. Ko je sv. Frančišek odšel iz Assisija, je najprej prišel v Poggio Bustone, nato pa se odpravil v Rieti. Tam je najprej pozdravil ljudi, ki so ga sprejeli z odprtimi rokami. V tem kraju visi napis »Dober dan, dobri ljudje«. Enak napis lahko najdemo tudi ob vhodu v baziliko Marije Pomagaj na Brezjah.

V Rietiju je Frančišek prejel zagotovilo, da mu je Bog odpustil grehe, storjene v njegovi mladosti. Poleg tega je na tem kraju prejel tudi prvi odpustek, saj mu je Bog dejal: »Tudi kazni so ti odpuščene.« Nato

je potoval v La Foresto in končno prispel v Greccio, kjer je postavil prve jaslice.

Postavitev prvih jaslí moramo razumeti v širšem kontekstu Frančiškovega takratnega življenja. Ko se je vrnil iz Svete dežele, kjer je najverjetneje obiskal tudi Betlehem, si je zaželel na lastne oči videti, kaj se je dejansko dogajalo ob Jezusovem rojstvu. Greccio se mu je zdel geografsko najbolj podoben Betlehemu, zato se je odločil, da bo tam postavil jaslice. Točna lokacija postavitve je bila določena na čudežen način: tam, kjer bo deček vrgel baklo, tam bo Frančišek obhajal praznik Jezusovega rojstva. Bakla je letela več kilometrov daleč in se ustavila ob votlini v Grecciu (prim. Življenje svetega Frančiška, VbF 80, prvi življenjepis Tomaža Čelanskega o sv. Frančišku Asiškem).

Da je imel ta kraj v Frančiškovem srcu poseben pomen, pojasni brat Angel: »Tako kot je Jeruzalem pomemben kraj za Jezusa, vendar se ni rodil v Jeruzalemu, temveč v Betlehemu, tako je tudi pri Frančišku: rodil se je v Assisiju, vendar mu k srcu priraste Greccio, kjer obhaja Jezusovo rojstvo.« Ti štirje kraji oziroma svetišča so predstavljeni v obliki križa. Na vrhu križa je napis I.N.R.I., nad njim pa se nahaja Greccio, kjer je bila Frančiškova celica, vidna še danes.

Za pripravo na praznik Jezusovega rojstva je Frančišek naročil bratu Janezu, naj pripravi vse potrebno: jaslí, vola (ki predstavlja Jude) in osla (ki predstavlja pogane oziroma vse narode). Pri tem ni bilo nobenih figuric. Frančišek je želel poudariti Jezusovo rojstvo in evharistijo na oltarju. Dogodka ni želel obhajati v cerkvi, saj je sveta maša v tistem času zaradi dramskih iger pogosto potisnjena na rob. Ker svete maše takrat ni bilo dovoljeno obhajati zunaj cerkve, je moral pridobiti posebno dovoljenje papeža, ki mu je do-

volil, da on in njegovi bratje sveto daritev obhajajo na premičnem oltarju.

Pri tem dogodku torej ni šlo za igro, temveč za obhajanje svete maše, pri kateri je sv. Frančišek kot diakon stregel, prebral evangelij in pridigal. Med počasnim prebiranjem evangelija je Frančišek globoko podoživljal betlehemske dogodke. Med njegovim pridiganjem pa je brat Janez nenadoma zagledal, kako se je na skali pojavil Jezusček in kako je ob Frančiškovih besedah oživel. Frančišek je namreč želel ljudi povabiti k spoznanju, da v vsakem izmed njih živi in je navzoč Jezus Kristus – Jezusa je treba prebuditi, da zaživi v ljudeh. Seno, ki je ostalo od prvotne upodobitve Jezusovega rojstva, so dali bolnim živalim, ki so nato ozdravele (prim. Tomaž Čelanski, Življenje svetega Frančiška Asiškega).

Po praznovanju Jezusovega rojstva je Frančišek odšel v Fonte Colombo. Kmalu zatem je napisal prvi opomin (najdaljši), namenjen bratom: »Mi lahko, če želimo, vsak dan vidimo Jezusa s telesnimi očmi ... Ni treba hoditi v Betlehem, da bi videli kraj, kjer se je Jezus rodil. Betlehem imamo vsak dan doma, pri vsaki sveti maši ... V vsaki evharistiji (hostiji) vidimo Jezusa s telesnimi očmi ... Evharistijo nam delijo samo duhovniki; to je dano njim in nikomur drugemu.« Prav zato, ker duhovniki ljudem delijo Jezusa Kristusa, je imel Frančišek do njih izjemno spoštovanje. To dragoceno spoznanje je v pismu posredoval tudi celotnemu redu.

Po katehezi smo srečanje nadaljevali s pogovori in vprašanji, na katera nam je p. Robert ljubeznivo odgovarjal. Srečanje bratstva smo zaključili z blagoslovom, ki nam ga je podelil p. Robert.

V imenu KB OFS Brezje vsem bratom in sestram želim blagoslovljeno leto 2026 ter vse dobro.

Dominik Janez Herle OFS

V spomin Citi Skubin OFS

Cita se je rodila 15. februarja 1944 kot deseti otrok v zelo verni krščanski družini. Že zelo zgodaj je odšla v Ljubljano v šolo in se izučila za medicinsko sestro. Z vso predanostjo je delo medicinske sestre opravljala v Otroški bolnici v Ljubljani. To je pomenilo tudi mnoga nočna dežurstva, kar je pustilo posledice tudi na njenem zdravju. Njena starejša sestra je bila redovnica sestra usmiljenka z redovnim imenom s. Rafaela. Z njo je bila pokojna Cita močno povezana. Morda je tudi to pripomoglo k temu, da je že zelo zgodaj, pri svojih 24 letih, 24.4.1968, vstopila v Frančiškov svetni red v cerkvi Marijinega oznanjenja v Ljubljani in prejela redovno ime s. Katarina. Povedala je, da so imeli srečanja v cerkvi, ker jih je bilo toliko. Večkrat se je selila. Njen zadnji dom je bil v neposredni bližini cerkve na Viču. Po smrti njene prijateljice ge. Minke, ki ji je z ljubeznijo stregla vse do njene smrti, se je pridružila našemu KB. Njen blag značaj nam je bil vsem za zgled. Vsak dan je bila pri sveti maši in obhajilu, ki ga je zelo cenila. Ko se je njeno zdravstveno stanje poslabšalo, se je odločila, da odide v Dom sv. Katarine v Mengšu. Tam je dopolnila svoje zemeljsko življenje na dan Svetih treh kraljev 6. januarja 2026. Frančiškova sestra je bila skoraj 58 let. Bogu smo hvaležni, da smo jo poznali. Naj ji dobri Bog bogato poplača vse, kar je dobrega storila.

*Hvaležni bratje in sestre
KB Ljubljana Vič
Mir in vse dobro želim!
Mili*

Srečanje vseh Frančiškovih v župniji sv. Vida - KB Sv. Vida

V župniji sv. Vida smo imeli 13. 1. 2026 srečanje, na katerem smo se zbrali predstavniki Frančiškovega svetnega reda, bratje prvega reda (minoriti), mladi in otroci, ki pomagajo v naših župnijah ter njihovi starši. Z nami so bili mladi iz župnije sv. Andraža v Haložah ter iz župnij sv. Vida – Sela in Videm.

Srečanje je potekalo v prijetnem in veselem vzdušju, obarvanem s Frančiškoviimi igrami. Letos smo jih – zaradi obilice

snega – lahko končno izvedli na snegu, kar je bilo še posebej razigrano in tekmovalno.

Razdeljeni smo bili v štiri skupine, vsaka je bila sestavljena iz udeležencev različnih starosti. Upamo, da starši otrok niso bili preveč jezni, če je bil kdo od otrok tudi malo moker.

Izdelovali smo tudi snežne jaslice.

Ker je bilo pomembno predvsem sodelovanje in veselje, smo si letos prvo

mesto delili vsi, temu primerno pa so bile razdeljene tudi nagrade.

Na koncu so nas patri pogostili s toplim čajem in odličnimi hot dogi (pri tem je seveda pomagala tudi kuharica Rozika Murko).

Iskrena hvala staršem, mladim, otrokom, patrom ter bratom in sestram KB sv. Vida ter Roziki za čudovit dan, lepo druženje in vso pomoč pri organizaciji.

Največja zahvala pa gre Bogu, ki nas povezuje, blagoslavlja naša srečanja in nas vodi na skupni poti vere.

*Tekst: predsednik NOFS br. Jožef Kozel
Foto: J.K., R.K., br. Robert Horvat.*

za edinost Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

ŽETEV

za molivce Živega rožnega venca, ki molijo za edinost Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

»Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.« (Lk 10,2)

Drage molivke in dragi molivci Živega rožnega venca!

Že je pred vami druga žetev Gospodovega leta 2026. Moto cele revije je VERA, zato je prav, da tudi v teh nekaj stavkih omenim čudovit Božji dar, ki nam je dan, to je dar vere. Sv. Frančišek je v veri spoznal način življenja, ki ga je korenito zaživel in s tem postal privlačen tudi za druge. Tudi mi molivci za nove duhovne poklice, moramo v duhu sv. Frančiška verovati in zaupati, da so naše molitve uslišane, da Bog dopušča tudi sušo poklicev in da to ne pomeni, da je na nas pozabil. Bog želi, da vztrajamo,

sklepamo roke k molitvi, tudi pademo na kolena, iščemo tišino, odpiramo in prebiramo Sveto pismo; vse to zato, da se naša vera krepi in smo mi zato duhovno močnejši. Z zaupljivo molitvijo in prošnjo nadaljujmo, da Bog obudi nove duhovne poklice.

MOLITEV ZA DUHOVNIKE

(Molitev iz molitvenika *Molite in spodbuajte k molitvi*, zbrala in uredila s. Štefka Klemen, Maribor: Ognjišče, Slomškova založba, 2021, str. 81)

O Jezus, naš čudoviti veliki duhovnik, usliši svoje skromne molitve za tvoje duhovnike.

Daj jim globoko vero, jasno in trdno upanje ter gorečo ljubezen, ki bo skozi njihovo duhovniško življenje nenehno rasla.

Ko bodo doživeli razočaranja, jim pokaži, da jih Cerkev potrebuje; potrebni so dušam; potrebni so za odrešensko delo.

O ljubeča Mati Marija, Mati duhovnikov, sprejmi v svoje srce svoje sinove. Bodi njihova tolažnica, njihova radost, njihov moč, predvsem pa jim pomagaj, da bodo živeli in branili svoj ideal sposvečene čistosti. Amen.

John J. Carberry

Iz pridige na molitvenem dnevu za nove duhovne poklice na Brezjah 13. september 2025

Dragi bratje in sestre. Zelo sem prepričan, da vam ob misli na molitev za duhovne poklice pridemo na misel duhovniki, redovniki in redovnice. Stalni diakoni najbrž niti ne. Tudi misijonarji verjetno bolj poredko. Mislimo na tiste, ki jih srečujemo po naših župnijah ali pa po naših duhovnih središčih. Zato ko molimo za duhovne poklice, molimo za te skupine ljudi, ki naj jih Bog, če je le mogoče, izbere in pokliče kje drugje, ne pa pod mojo streho in v moji družini.

Dovolite mi, da vam danes predlagam drugačno molitev za duhovne poklice. Prosim vas, da vedno, ko sklenete roke, da bi molili za duhovne poklice, najprej molite sami zase. Vem, da zveni čudno. Saj sem poročen, imam ženo in otroke, imam moža in otroke – kako naj jaz molim za svoj duhovni poklic.

Takšna misel je posledica tega, da smo poklicanost zožili samo na že prej omenjene duhovnike, redovnike in redovnice. Ali misliš, dragi mož, draga žena, da tvoja odločitev za tega moža in za to ženo, ni tudi Božje povabilo, da izpolniš Božjo vo-

ljo v zakonskem življenju? In da otroci, ki so se vama rodili, niso Božje povabilo, da izpolniš Božjo voljo v vajini rodovitnosti?

Moliti za svoj duhovni poklic zato pomeni, da prosim Boga, naj mi pomaga, da bom svojo poklicanost in poslanstvo v poročenost in v očetovstvo ali materinstvo živel v skladu z Njegovo voljo. Da bom mož ali žena tako, kakor Bog hoče. Da bom mama oziroma oče, tako kakor je Božja volja. Če bomo vsi mi v življenju začeli moliti, da bi spoznali in sprejeli Božjo voljo, bo Bog v tem svetu začel dobivati več prostora in vedno več ljudi bo sprejemalo njegova povabila in njegove klice. Začnimo torej moliti za to, da bomo vsi pripravljeni sprejeti in izpolniti Božjo voljo.

*Ljubljanski nadškof metropolit
msgr. Stanislav Zore*

ZAHVALA IN PROŠNJA

Drage molivke in dragi molivci, hvala vam tudi za vse darove, ki jih namenjate za vzdrževanje revije Brat Frančišek, kjer se nahaja rubrika ŽETEV. Novi molivci se še naprej pridružujejo; nekoliko počasneje, pa vendar se. Vabljeni, da se prijavite ali nagovorite še koga. Če bi kakšna župnija potrebovala več zloženkov za povabilo novih članov, jih lahko dobi na naslovu ŽRV.

Knjiga o življenju in poslanstvu p. Leopolda Grčarja. Lahko jo dobite za 20€ na naslovu info@marija.si ali na telefon 04/53 70 700.

PRIČEVANJA MOLIVCEV ŽRV

Še naprej ste povabljeni, da napišete kratko pričevanje, svoje misli ob molitvi desetke za nove duhovne poklice, ki bo objavljeno v tej rubriki Žetve.

ŽRV darovi za revijo Brat Frančišek

januar '26 – februar '26 = 1067 €

Bog povrni!

- 10 € Saša Oder, Olga Rebevšek, Ivanka Antonija Berlec
- 12 € Milena Prosenc
- 15 € Antonija Bolka, Marija Počkaj, Marija Mihelič, Blaž Vidic
- 20 € Marija Belšak, Antonija Smrekar, Vida Vrtačnik, Marija Borovnik, Valentin Peruzin, Alojzija Zupin, Urška Kuralc, Rok Sodnik, Drago Gašparin, Anica Šajn, Polonca Preložnik, Franjo Mršić, Lidija Ašič, Marija Žagar
- 25 € Anica Breznikar, Ivica Tibola, Pavla Stergar
- 30 € Marija Frančiška Kovačič, Marija Vogrin, Marjetica Porenta, Pušnik, Nataša Rojc, Uroš Zagožen, Andreja Srebrnjak, Zlata Rupnik, Borut Klinec, Franja Kunaj, Dragica Meglič, Andreja Gratej
- 40 € Marija Demšar, Davorina Vuga
- 50 € Damijan Kutin, Angelca Golob
- 70 € Mihaela Kolbezen

NOVI NASLOV ZA POŠILJANJE POŠTE:

p. Krizostom Komar

Ul. škofa Maksimiljana Držečnika 7

2000 MARIBOR

zivi.rozni.venec@ofm.si

DESETKA SVETLEGA DELA ROŽNEGA VENCA: Ki je na gori razodel svoje veličastvo

**Jezusovo spremenjenje
(Lk 9,28-29.34-35)**

Nekako osem dni po teh besedah je vzel s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro molit. Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spremenil in njegova oblačila so belo sijala.

Medtem ko je to govoril, pa se je naredil oblak in jih obsenčil, in ko so šli v oblak, jih je obšla groza. Iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!«

Razlaga papeža Frančiška

Jezus živi!

Mi imamo upanje v vstajenje, ker nam je on odprl vrata do tega vstajenja. In to spremenjenje, ta preobrazba našega telesa se že pripravlja v tem življenju po odnosu z Jezusom v zakramentih, predvsem v eharistiji. Mi, ki smo se v tem življenju hranili z njegovim telesom in njegovo krvjo, bomo vstali kakor On, z njim in po Njem. Kot je Jezus vstal s svojim lastnim telesom, a se ni vrnil v zemeljsko življenje, tako bomo tudi mi vstali z našimi telesi, ki bodo preobražena v poveljana telesa. Mi verujemo, da je Jezus vstal, da Jezus v tem trenutku živi. Moč njegovega vstajenja bo obudila v življenje vse nas. (papež Frančišek, Splošna avdienca, 4. december 2013)

p. Krizostom Komar OFM

Frančiškova mladina pri Mariji Kraljici miru na Kureščku

26. januar 2026

Po skupni molitvi veselega dela rožnega venca, je ob 18. uri sveto mašo daroval kapucin brat Luka Modic. Po sveti maši je bilo v Marijini hiši redno srečanje Frančiškove mla-

dine (FRAME). Po katehezi in delu po skupinah na temo hoje za Kristusom in umiranju sebi, je sledilo bratsko druženje ob agape. Hiša je bila polna smeha, srca napolnjena z veseljem.

Hvala ti Gospod za vse brate in sestre. Hvala za tvojo prelepo ljubezen.

Dragi framaši, Bog naj vas še naprej obilno blagoslavlja in vodi po poti svetosti. Kraljica miru, naša Mati, ki nikoli ne

zapusti svojih otrok, naj vas varuje in vam izprosi vse potrebne milosti pri vašem lepem poslanstvu. Vi in vsi mladi ste v naših molitvah.

Mir in dobro!

Foto in tekst: s. Emina Mulalić

Sestre uršulinke so velika opora deklicam v Tigraju

Na suhi, prašni tigrjski zemlji na severu Etiopije, kjer znaki leta in leta trajajočih oboroženih konfliktov in oglušujoče brezbriznosti še vedno žgejo kot odprte rane, se rojeva tihi čudež. Otok miru se nepričakovano kot cvet razpira med ruševinami, zavarovan z neumornim bitjem srca in delovnimi rokami sester uršulink iz Gandina.

Sestre uršulinke Brezmadežne Device Marije iz Gandina (Bergamo, Italija) so v Etiopiji prisotne od leta 1986. Sprva je bilo veliko Italijank, zdaj so v vseh skupnostih domačinke. Glavna hiša je v Adis Abebi, kjer imajo tudi več drugih skupnosti. Njihova skupnost je tudi v mestu Dessie. V Tigrju so prišle leta 1992 na povabilo škofa iz Adigrata. Najprej so v Adigratu odprle osnovno in srednjo šolo.

Čeprav jih je škof poklical, da bi vzgajale in šolale mlade, so kmalu ugotovile, da so se znašle v kruti resničnosti, sredi ljudstva, ki je izgubilo vse in trpi hudo pomanjkanje. Niso ostale križem rok. Gnalo jih je sočutje in to jih je spodbudilo k delovanju. Ko so videle potrebe v regiji, prizadeti zaradi nenehnih vojn, so se odločile razširiti svojo misijonsko dejavnost in so v mestu Wukro odprle sirotišnico za osirotele deklice, ki v vojni vedno plačajo najvišjo ceno. So ranljive in izpostavljene nasilju, ki ga svet najraje pozabi. S pomočjo dobrotnikov je sestram uspelo zgraditi hišo, ki lahko sprejme 80 deklic. Tu so deklice našle edino stvar, ki lahko pozdravi grozo: ljubezen. Trenutno je v sirotišnici 34

deklic, ki so v vojni med 2020 in 2022 izgubile starše, preživele streljanje, lakoto, osamljenost, nasilje in revščino. Te deklice iščejo mir, zaščito in možnosti za prihodnost. Predvsem pa spet želijo čutiti, da so »hčerke«.

Potrebe so ogromne, veliko majhnih punčk vsak dan trka na vrata v upanju, da najdejo košček raja. A sestre zaradi pomanjkanja sredstev žal ne morejo sprejeti vseh. Kakorkoli že, sestre si prizadevajo z ljubeznijo, milino in dostojanstvom skrbeti za tiste, ki so jih uspele sprejeti. To počnejo z veliko predanostjo. Deklicam nudijo več kot le streho nad glavo, dajejo jim dostojanstvo, vzgojo, materinsko toplino, in gotovost, da si lahko, kljub vsemu, še vedno srečen. Včasih je težko skriti bolečino in jezo zaradi storjenih krivic. A te deklice nas učijo čistosti. Iz njihovih nasmehov, kljub sencam preteklosti, sije neizmerna svetloba.

A sestre uršulinke imajo tudi veliko težav, saj od vlade ne dobijo nobene pomoči. Če kmalu ne bodo prejele pomoči, ne bodo mogle zagotavljati dostojnega življenja niti tistim, ki v sirotišnici živijo zdaj. To pomeni poskrbeti za hrano, čista oblačila, zdravstveno oskrbo, šolanje in predvsem zaščito.

Situacija je zelo težka. Wukro se nahaja na severu Etiopije, 860 km daleč od prestolnice Adis Abebe. Sirotišnica podpira in spremlja osirotele deklice, ki nimajo več nobenega sorodnika. Če ne bi bilo sirotišnice, bi bila njihova usoda neizogibno zaznamovana: živele bi na ulici.

Glavna in prednostna naloga skupnosti uršulink v mestu Wukro je torej ekonomsko, zdravstveno in vzgojno podpreti deklice. Želijo si tudi izboljšati uporabo obdelovalnih površin in vzrejo domačih živali, kar bi jim zagotavljalo preskrbo s hrano.

Trenutno deklicam zagotavljajo vzgojo in izobraževanje in poskrbijo za njihove osnovne potrebe.

Sirotišnico je potrebno tudi vzdrževati, na primer električno napeljavo, črpalko za vodo, sanitarije.

Dekletom, ki so končala osnovno šolanje, nudijo poklicno formacijo, kar jim bo omogočilo da si poiščejo delo, si zagotovijo bivališče in osnovna sredstva za samostojno življenje, ko enkrat zapustijo sirotišnico.

Od dobrotelnosti do samostojnosti

Tu ne čakajo pasivno, da pride pomoč od zunaj ali na nenaden poseg od drugod. Sestre z veliko predanostjo učijo o globoki vrednosti zemlje in pristnem pomenu vsakodnevnega ročnega dela. V tem trenutku ima sirotišnica nekaj krav in kokoši. Majhen, a dragocen zaklad, ki zagotavlja stalno preskrbo s svežim mlekom in hranljivimi jajci, osnovnim orodjem v vsakdanji bitki proti podhranjenosti in pomanjkanju osnovnih hranil.

Za leto 2026 so si zastavile ambiciozen, a konkreten cilj: narediti sirotišnico samooskrbno. Nočejo le podpirati deklet, ampak jim dati krila, da bodo lahko poletele same.

Želijo ustvariti svobodno in neodvisno sirotišnico, model krožne ekonomije, da jim ne bo več treba prositi za pomoč. Želijo kupiti še 50 kokoši, kar je pomembna investicija za zagotovitev hranljivih obrokov. Te živali bodo omogočile, da bodo deklice imele vedno na voljo svežo in kvalitetno hrano. Zemljo v okolici sirotišnice želijo skrbno in natančno obdelati, da bodo imele vedno kvalitetno krmo za živali. Da bo zemlja rodovitna, jo morajo izboljšati na različne načine, predvsem zračenjem in dognojevanjem. Pravilno pripravljena zemlja poveča pridelek in

prispeva k zmanjšanju stroškov pridelave. Tak agrarni sistem je neodvisen in učinkovitejši. Načrtujejo tudi nakup profesionalne peči za peko kruha. To je osnovna investicija ki bo omogočala peko vsakdanjega kruha, ki bo svež in odlične kvalitete. S tem bodo pomembno zmanjšale stroške peke kruha, kar bo omogočilo, da bo dejavnost dolgotrajna. Poleg tega bo profesionalna peč postala dragocen didaktični pripomoček, s katerim se bodo starejša dekleta naučila pomembnega starodavnega poklica, praktičnih tradicionalnih veščin, ki jim lahko odprejo nove priložnosti za delo in osebno rast.

Deklice in sestre nas kličejo k darovanju: vsak cent šteje. Vsaka naša gesta je zidak ki gradi njihovo svobodo. Pomagati jim ni obveznost, je privilegij. Je kot bi oče pomagal hčerki dati nove barve zgodbi njenega življenja, izbrisati sivino ruševin z barvami upanja.

Pomoč lahko nakažete na:

Prejemnik:
Wukro St. Joseph Elementary School
Wukro Ethiopia
Banka: Lion International Bank
Acc. Number: 001319513510
Swift code: LIBSETAA

Ali na račune, navedene na spletni strani <https://orfanatrofiodiwukro.it/>

Besedilo: Ezio Venturini za spletno stran
<https://orfanatrofiodiwukro.it/>

Prevod: Špela Pahor
Objavljeno z dovoljenjem sester uršulink (Wukro)

Peš romanje po Poti svetega Frančiška od La Verne do Assisija

6. dan: Gubbio – Pieve di Coccorano

Današnji dan je edini, za katerega si prenočišča nisem rezerviral vnaprej, in zjutraj še vedno ne vem, kje bom nocoj prenočil, saj so v mojem današnjem cilju Valfabbrici vse kapacitete že zasedene. Posledica negotovosti je bila, da sem imel manj mirno noč. Pa ravno danes nemir, ko je moja romarska vsebina mir, pravičnost, blagost. – Ali nemara prav zato? Morda me Gospod uči biti miren v nemiru. Črpati globlji, trajnejši in čvrstejši mir, kakor ga daje svet (prim. Jn 14,27); mir, ki presega vsak razum (Flp 4,7). Prosim Očeta, da bi mogel okušati takšen globlji mir! Odločim se, da bom v Valfabbrici vseeno povprašal za kako posteljo, sicer pa bom prespal, kakor je najverjetneje nočil Frančišek, ko je po tej poti hodil iz Assisija proti Gubbiju po prelomu s svojo družino, po odlaganju oblačil in navezanosti – torej pod milim nebom. S seboj imam spalno vrečo in ležalno

podlogo. V mladosti sem velikokrat tako prenočil, zakaj ne bi spet?

Od Gubbia dalje srečujem bistveno več romarjev, tudi romarske infrastrukture je opazno več. Pozna se, da sem že blizu Assisija. Žulji so danes še kar (hidrokolidni obliži se v redu obnesejo in pomaga, da hodim z rahleje zvezanimi gozzerji), vendar mi je začelo škripati v desnem kolenu. Če ne gre narobe eno, gre očitno kaj drugega – redkokdaj je mir v človeškem smislu. Danes srečujem veliko potokov; njih hlad, svežina in poskočnost so blagodejni. Spomnim se na odlomek iz zadnjega poglavja Izaieve knjige, kjer po vseh pretresih, ki jih prerokuje, napove mir, ki bo tekel kakor pravcata reka (Iz 66,12). Gospod, napelji tudi k meni vsaj studenček svojega miru!

Čez dan večkrat preverjam na spletu za morebitno prosto nastanitev, sprašujem, telefoniram, a vse zaman, nobene postelje ne najdem za nocoj v Valfabbrici in okolici... Torej mi do večera niti ne bo treba doseči tega za en dan hoje sicer precej oddaljenega cilja. Pet kilometrov pred mestecem, pri samotni cerkvi na vrhu hriba s pogledom na jezero v dolini, si razgrnem svojo spalno vrečo. Na višini in s pogledom proti severozahodu

imam možnost dolgo časa uživati v večerni zarji. Bolj ko blede svetloba dneva, več sestic zvezdic se prižiga na nebu. Ko odide sonce, mi sestra luna ravno prav sveti s prvim krajcem. Tekom večera se v bližini odigra pravcati koncert številnih živali, zlasti rukanje jelenov, oglašanje kanje in regljanje žab v mlaki nekoliko niže po pobočju. Uživam v božanskem miru narave! Kako drugačen je večer od dosedanjih na tem romanju, ko sem zaspal ob veseljačenju nemirnih ljudi na ulici pod mano, v sobo pa je skozi šipe prihajal le vsiljivi soj uličnih svetilk. Za večerno molitev si preberem Hvalnico stvarstva, nakar me nežno šelestenje brata vetra zaziba v sen.

**Statistika hoje: 7 dni, 205 km
(povprečno 29 km na dan),
povprečno 6 ur neto hoje dnevno,
skupno 5.500 m vzponov**

7. dan: Pieve di Coccorano – Valfabbrica – Assisi

Moja nastanitev na prostem z milijardo zvezdic ima vendarle dve pomanjkljivosti: Proti jutru me vsem skavtskim ukrepom in oblačilom navkljub prične zebsti, z elektriko za telefon pa se lahko oskrbim šele zjutraj v Valfabbrici, in sicer na občinskem polnilniku e-koles med zajtrkovanjem sendviča. A kar se mraza tiče: Kako je moglo zebsti šele Frančiška, ki na znameniti poti v Gubbio ni imel drugega kot grobo haljo, ki mu jo je dal asiški škof Gvido, da ne bi v samem spodnjem perilu taval po svetu. Bila pa je takrat ravno ena najhujših zim! Ko se v mestecu okrepcam, pričnem še z zadnjo, kratko etapo svojega dvestokilometrskega peš romanja. Označena pot, po kateri romam od Gubbia proti Assisiju, teče po

isti trasi, kot jo je v srednjem veku dejansko ubral Frančišek; hodim torej tako rekoč po stopinjah svojega najljubšega svetnika!

Danes se poglobljam v Frančiškovo akcijo naravnosti in služenje (zlasti ubogim in obrobim) ter v ljubezen. Prvih nekaj kilometrov iz Valfabbrice je pot precej blatna, ponekod celo teče po njej potoček. Ni enostavno hoditi, če ne želiš do gležnjev zagaziti. Na posebno težavnih mestih je k sreči nekdo v blato razmestil ploske kamne, ki neverjetno olajšajo prehod. Konkretno dejanje pomoči, služenja drugim, pa tako preprosto! Za služenje je dovolj, če damo, kar pač imamo. A če tega ne storim, če ne grem v akcijo, sem zamudil priložnost. Želim si biti še bolj kakor doslej naravnani v služenje, tudi v malih stvareh in ne le v večjih. Na romarskem počivališču dva mlada španska romarja iščeta pitnik, ki sicer ne deluje, a se potrudim in jima pomagam najti nadomestno rešitev.

Sredi popoldneva prispem do znamenite asiške dvojne bazilike utrujen, vendar srečen. Z veseljem zopet začutim utrip svetnikovega mesta. V romarskem uradu prejmem potrdilo o opravljenem romanju ter frančiškovsko darilce. Dosegel sem cilj svojega romanja, a pomembnejša je bila sama pot. Romanje mi je bilo naporno, toda vsekakor vredno truda. Ogromno sem prejel, moj notranji duhovno-psihološki proces pa je iz dneva v dan segal globlje. Občutim ga skoraj kot nekakšen notranji remont, ne le servis. Zavedam se, kako močno sem potreboval takšen proces sedaj na pragu Abrahama. Gospod je na romanju poskrbel zame in mi dal prav to, kar sem bil potreboval. Sedaj se notranje okrepljen in opogumljen vračam nazaj v življenje – v svoje vsakodnevno, še pomembnejše romanje. Bogu hvala!

Konec.
Mihael Černetič OFS

V letu 800-letnice transitusa – spomina smrti sv. Frančiška Asiškega, se bomo srečevali ob besedilih o tem iz Frančiških virov. Predstavili bomo šest pogledov na Frančiškov transitus izpod peres njegovih prvih biografov, Tomaža Čelanskega, Janeza iz Peruge in Bonaventura. Odlomki so vzeti iz zbirke Frančiških virov, ki bo predvidoma izšla letošnjo jesen. Morda bo ob koncu leta zanimivo ponovno prebrati vseh šest različic skupaj.

Transitus (2)

v Spominjanju Tomaža Čelanskega

Tomaž Čelanski je svoj drugi življenjepis svetega Frančiška, ki ga v strokovni literaturi poznamo pod naslovom *Memoriale in desiderio animae* (včasih imenovan

tudi *Vita secunda*), napisal na izrecno pobudo in naročilo generalnega ministra Frančiških bratov, Krescencija iz Jesija po generalnem kapitlju v Genovi 1244. Svojo že znano in uveljavljeno biografijo naj bi dopolnil s pričevanji, ki so jih posredovali bratje, ki so živeli s Frančiškom. Tomaž je delo zaključil okoli leta 1246 ali 1247.

II. del

162. poglavje

Kako je ob koncu spodbujal brate in jih blagoslovil

214. 1. »Ob človekovem koncu,« pravi modri, »se razkrijejo njegova dela,« kar vidimo veličastno dopolnjeno pri tem svetniku. Pot Božjih zapovedi je pretekel z urnostjo duha, se po stopnjah vseh vrlin povzpел do vrha in bil – kakor kovano delo pod kladivom mnogovrstnih preiz-

kušenj – priveden do popolnosti ter na koncu ugledal vso dovršenost. Takrat so namreč njegova čudovita dela še močnejše zasvetila in v sodbi resnice je zasijalo, da je bilo vse njegovo življenje božansko, ko je poteptal vabljalivosti smrtnega življenja in svoboden pobegnil k nebeščanom. Živeti svetu je namreč štel za sramoto; svoje je ljubil do konca in smrt sprejel s pesmijo.

2. Ko so se namreč že bližali zadnji dnevi, v katerih mu je bila končna luč odvzeta, in jo je nasledila večna svetloba, je z zgledom kreposti pokazal, da nima nič skupnega s svetom. Izčrpan od tiste hude bolezni, ki je sklenila vse njegovo trpljenje, se je dal gol položiti na gola tla, da bi se v tisti zadnji uri, v kateri bi se sovražnik še lahko razsrdil, »gol boril z golim«. Zares je neustrašno pričakoval zmagoslavje in s sklenjenimi rokami objemal krono pravičnosti. Tako položen na zemljo, potem ko je odložil svo-

jo obleko iz raševine, je po navadi dvignil obraz k nebu in se ves zagledal v tisto slavo; z levo roko je pokril rano na desni strani, da se ne bi videla. In rekel je bratom: »Jaz sem storil, kar je bilo mojega, kar je vašega, naj vas pouči Kristus!«

215. Ko so sinovi to videli, so jim stekli potoki solza in, ko so iz globin prsi izvabljal dolge vzdihljaje, so obnemogli pod težo prevelike bolečine. Medtem ko je njihovo ihtenje nekako potihnilo, je njegov gvardijan, ki je po Božjem navdihu spoznal svetnikove namene, hitro vstal in vzel tuniko s hlačami ter kapuco iz raševine ter rekel očetu: »Vedi, da ti to tuniko, hlače in kapuco posojam po ukazu svete pokorščine! Da pa boš vedel, da jih nimaš v svoji lasti, ti odvezemam vso oblast, da bi jih komu podaril.« Svetnik se raduje in vriska od veselja v srcu, ker vidi, da je gospe

Ubožnosti ohranil zvestobo vse do konca. Vse to je namreč storil iz gorečnosti do uboštva, tako da ob koncu ni hotel imeti niti lastnega oblačila, marveč le tisto, ki mu ga je nekdo drug posodil. Kapuco iz raševine pa je nosil na glavi, da bi prekril brazgotine, ki jih je dobil pri zdravljenju oči; zanj bi bila sicer nujno potrebna nadvse mehka kapa iz kake dragocene volne.

216. Tedaj je sveti mož dvignil roke k nebu in poveljeval svojega Kristusa, ker je, razbremenjen vsega, svoboden odhajal k njemu. Da bi pokazal, kako je v vsem pravi posnemovalec Kristusa, svojega Boga, je brate in sinove, ki jih je ljubil od začetka, ljubil do konca. Dal je poklicati vse brate, ki so bili tam navzoči, in jih z besedami tolažbe ob misli na svojo smrt blagodejno opogumljal ter jih z očetovsko nežnostjo spodbujal k Božji ljubezni. Dolgo jim je govoril o potrpežljivosti in o zvestem varovanju uboštva ter nad vse druge ustanove postavil sveti evangelij. Ko so bratje sedeli okoli njega, je nadnje iztegnil svojo desnico in, začevši pri svojem namestniku, vsakemu posebej položil roko na glavo:

»Zbogom,« je rekel, »vsi moji sinovi, živite v Gospodovem strahu in vedno vztrajajte v njem! Bliža se preizkušnja in stiska; blagor tistim, ki bodo vztrajali v tem, kar so začeli. Jaz pa hitim k Bogu, njegovi milosti vas vse izročam.« In blagoslovil je vse, ki so bili tam, pa tudi vse brate, ki živijo kjerkoli po svetu, pa tudi tiste, ki bodo prišli za njimi do konca vekov. Nihče naj si tega blagoslova ne prisvaja zase; če je bil za odsotne razglašen po navzočih, naj se ne razume, kakor da bi drugod zapisana vsebovala kak poseben privilegij, temveč naj spodbuja k zvestemu opravljanju službe.

163. poglavje O njegovi smrti in o tem, kaj je storil pred smrtjo

217. Ko so bratje bridko jokali in ga neutolažljivo objokovali, je sveti oče ukazal, naj mu prinesejo kruh. Blagoslovil ga je, razlomil in vsakemu podal košček, da bi ga pojedel. Nato je naročil, naj mu prinesejo knjigo evangelijev, in prosil, naj mu berejo evangelij po Janezu, od mesta, ki se začne: »Pred praznikom pashe ...« Spominjal se je namreč presvete večerje, ki jo je Gospod zadnjič obhajal s svojimi učenci. V spoštljiv spomin nanjo je, da bi pokazal, kako ljubi brate, vse to tudi storil.

Nekaj dni, ki so mu še ostali do prehoda, je preživel v slavljenju Boga in svoje ljubljene tovariše učil, naj skupaj z njim hvalijo Kristusa. Sam pa je, kolikor je mogel, zapel psalm: »S svojim glasom sem klical h Gospodu, s svojim glasom sem prosil Gospoda ...«

K hvaljenju Boga je vabil tudi vse ustvarjenine in jih z besedami, ki jih je nekoč sam sestavil, spodbujal k Božji ljubezni. Celo smrt, ki je vsem strašna in osovražena, je pozival, naj hvali Boga; vesel ji je šel naproti in jo povabil kot gostjo: »Dobrodošla,

moja sestra smrt!« Zdravniku pa je rekel: »Pogumno, brat zdravnik, napovej bližnjo smrt, ki mi bo vrata v življenje!« Bratom pa je naročil: »Ko boste videli, da prihajam h koncu, me, kakor ste me predvčerajšnjim videli golega, tako položite na tla in me pustite tako ležati že mrtvega toliko časa, kolikor bi kdo zložno prehodil eno miljo.« In tako je prišla ura; in ko so se nad njim izpolnile vse Kristusove skrivnosti, je srečno odhitel k Bogu.

Kako je neki brat ob njegovem prehodu videl dušo svetega očeta

2. Neki brat izmed njegovih učencev, mož ne malo slavnega imena, je videl dušo presvetega očeta kakor zvezdo, ki je imela razsežnost lune in sijaj sonca; nosil jo je bel oblaček, prehajala je nad mnogimi vodami in se po ravni poti vzpenjala v nebo. Zato se je zbralo veliko ljudstva, ki je hvalilo in slavilo Gospodovo ime. Vesa Assisi je v gručah prihitel in vsa pokrajina je hitela gledat velika Božja dela, ki jih je Gospod pokazal na svojem služabniku. Sinovi so objokovali, ker so bili oropani tako velikega očeta, in svojo pobožno srčno naklonjenost izražali s solzami in vzdih. Toda novi čudež je spremenil jok v radost in žalovanje v veselo slavljenje. Videli so telo blaženega očeta, zaznamovano s Kristusovimi ranami: na njegovih rokah in nogah niso bili zgolj vbodi od žebeljev, temveč sami žebliji, kakor bi bili oblikovani iz njegovega mesa — pravzaprav mesu vraščeni — z ohranjeno črnino železa; desna stran pa je bila pordečena s krvjo. Njegovo telo, prej po naravi temnejše, je sijalo z izredno belino in obetalo darove blaženega vstajenja. Njegovi udje so postali prožni in mehki, ne otrpli kakor običajno pri mrtvih, temveč preobraženi v podobnost otroške starosti.

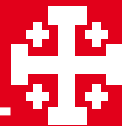
...

166. poglavje Videnje asiškega škofa ob prehodu svetega očeta

220. Asiški škof je bil tisti čas zaradi romanja odšel k cerkvi svetega Mihaela. Ko se je od tam vračal in se je ustavil v Beneventu, se mu je blaženi oče Francišek v noči svojega prehoda prikazal v videnju ter mu rekel: »Glej, oče, zapuščam svet in odhajam h Kristusu.« Ko je škof zjutraj vstal, je svojim spremljevalcem povedal, kaj je videl, in poklical notarja, da je zapisal dan in uro prehoda. Zelo se je razžalostil in solze so mu lile, ko je žaloval, ker je izgubil izjemnega očeta. Ko se je potem vrnil v svojo deželo in vse po vrsti pripovedoval, je za prejete darove Gospodu izrekel neizmerne zahvale.

Pripravil br. Miran Špelič OFM.

Bula papeža Klemena VI. (1342)

Klemen, škof, božji služabnik, svojim ljubljenim sinovom, generalnemu ministru in provincialnim ministrom Reda manjših bratov, pozdrav in apostolski blagoslov.

1. Zahvaljujemo se Darovalcu vseh darov. Dajemo mu vso hvalo, ker je v naših ljubljenih otrocih, kralju Robertu in kraljici Sanci iz Sicilije, vzbudil tako veliko gorečnost in pobožnost. Ta dva sta svetel zgled darežljivosti, ko sta v svojih delih, ki sta jih izkazala našemu gospodu in odrešeniku Jezusu Kristusu v čast in spoštovanje do njegovega svetega groba in ostalih svetih krajev Onkraj morja.

2. Pred nekaj časa je Sveti sedež dosegla dobra vest kralja in kraljice. Svetemu sedežu sporočata, da sta z težkimi in napornimi pogajanj pri Sultanu iz Babilonije (t. p. Kairo), dosegla lastništvo Božjega groba, ki ga je posvetila Odrešenikova rešnja kri in tudi drugih svetih krajev. Sporočilo tudi navaja, da smejo bratje vašega reda za vedno ostati v cerkvi, ki se imenuje Božji grob in tam slovesno prepevati svete maše, opravljati božanski oficij, kar že delajo nekateri bratje Reda, ki so tam navzoči. Prav tako je isti Sultan izročil omenjenemu Kralju in Kraljici tudi dvorano zadnje večerje, kapelo, v kateri se je Sveti Duh razlil nad apostole in še drugo kapelo, v kateri se je Kristus po vstajenju prikazal apostolom in je bil tudi Tomaž navzoč. Kraljica se tudi zavezuje, da bo poskrbela za preživetje dvanajst bratov

vašega Reda, ki bodo opravljali liturgijo v cerkvi Božjega groba skupaj s tremi laiki, ki bodo pomagali bratom.

3. Da bi se ta načrt, ki nam ga je Kraljica predložila in ga mi s svojo apostolsko oblastjo podpiramo, je potrebno, da na Svete kraje vedno pošiljamo pobožne brate in primerne služabnike v omenjenem številu.

4. Soglašamo s pobožnim in življenjsko pomembnim predlogom, ki sta ga dala Kralj in Kraljica in hvalimo njuno dejanje, ker je vredno božjega blagoslova. Njunim željam in razlogom smo naklonjeni in jih radostno podpiramo. S to Bulo vam dajemo z apostolsko oblastjo tudi ustrezno polnomočje za sedaj in v prihodnje na zahtevo Kralja in Kraljice, da odgovorni

izvzeti iz suspenza ali ekskomunikacije, tudi ne, če bi apostolsko pismo ta indult popolnoma in v vsem in izrecno in dobesedno navajalo.

Želimo, da so bratje, ki so v to službo določeni in so navzoči na področju dežele Onkraj morja, pod pokorščino in vodstvom brata gvardijana vašega Reda, ki je kot provincialni minister Svete dežele.

(Dano v Avignonu, 21. novembra 1342, v prvem letu našega pontifikata)

bratje v Redu tja pošljete sposobne in pobožne brate iz vsega Reda v določenem številu.

5. Glede na važnost in pomembnost te službe, je potrebno, da ste pri izbiri bratov za službo v čast Božjo pri Božjem grobu, kakor tudi pri Zadnji večerji in v kapelah, zelo pazljivi. Provincialnega ministra je potrebno vedno vprašati o njegovem pristanku za brate, ki bodo poslani v deželo Onkraj morja.

6. Poleg tega vam dajemo tudi oblast, v primeru, če bi se kdo od bratov upiral, da ga primerno opomnite, tudi s cerkvenimi kaznimi. Nič ne more nasprotovati tem navodilom, ne apostolske prepovedi in tudi ne statuti Reda, čeprav bi bili podprti s slovesno potrditvijo po apostolski ali drugačni zakonodaji in tudi ne, če bi bili od Svetega sedeža pod interdiktom, v splošnem ali v posebnem primeru ali

Moje prvo romanje

Po upokojitvi pravijo, da se življenje počasi zaključuje in postaja nezanimivo. Pri meni je ravno obratno. Vstop v društvo *Prijatelji Svete dežele* se mi je odprl duhovni svet in razširilo obzorje.

Dolgo sem si želela, da bi obiskala kraje, kjer je živela moja krstna zavetnica sveta Agata. To je italijanski otok Sicilija. To se

mi je uresničilo aprila meseca v letu 1997 s programom društva in nenadomestljivim vodnikom patrom Petrom Lavrihom. Z avtobusom Delić tours smo prvi dan šli do Ancone. Vkrkali smo se na ladjo z avtobusom vred. Bila je nočna vožnja, malo se je ladja pozibavala. Zjutraj smo začeli z ogledi po Siciliji. Prvo mesto, ki me je očaralo je bil Palermo z mogočno cerkvijo in drugimi zgodovinskimi spomeniki. Vsaka stavba je kulturni spomenik. Vse je bilo mogočno, očarljivo zelo lepo. Vsak dan smo obiskali nov kraj: Agrigento, Acireale, Cefalu...Nestrpno sem pričakovala mesto Catania, tam je mogočna katedrala svete Agate. To je bilo zame posebno doživetje. Imeli smo sveto mašo in pater Peter mi je rekel naj berem prvo berilo. Vendar sem odklonila, ker sem bila tako očarana

in radostna, da sem bila na grobu svoje krstne zavetnice (imela sem tremo). Do-bila sem tudi podobico svete Agate, ki jo

**Darovi za Sveto deželo
(oktober 2025 – januar 2026)
SKUPAJ 720 €**

- 10 € Dominik Janez Herle
- 20 € Zlata Kovač, Anica Škorjanc
- 30 € Marija Arhar
- 50 € Janez Bohinec, Rudolf Tekavčič, Jelka Topler
- 60 € Franc Beravs, Vlasta Globevnik, Andreja Tičar
- 90 € Dolores Omahen
- 100 € Ferdinand Špendal
- 120 € Nika Beravs

sedaj vedno nosim s seboj, da me varuje. Tega je sedaj že 30 let. Catania leži ob morju, pripelješ se v mesto lahko tudi z vlakom, saj ima progo ob obali morja. To je za mene edinstveni kraj. Tu je v cerkvi pokopana sveta Agata. Posebna milost je biti na grobu svoje krstne zavetnice - tega ne doživi vsak človek.

Posebno doživetje je bil obisk kraja Taormine. Celo mesto je zgodovinsko – kulturni spomenik. Povzpeli smo se na ognjenik Etno, nekateri so si šli peš ogledat krater (takrat še ni bruhal). V mestu Sirakuza smo si ogledali kraj, kjer so sveti Mariji občasno tekale solze po licih. Začelo se je v letu 1953, kdaj je prenehalo mi ni znano. Bilo je presunljivo. Po končanem eno teden-skem romanju smo se v Mesini vkrcali z avtobusom vred na trajekt in se od-

peljali na kopno v Italijo. Prečkali smo zaliva Scila in Karibda. Tako domnevajo zgodovinarji.

Ne morem izbrati najlepšega kraja, saj so vsi zanimivi, vredni ogleda. Pokrajina bogato obrodi z zelenjavo, žiti in sadjem. Pokrajina je bila polna zrelih pomaranč, mandarin in limon. Rečejo ji tudi zlata dolina zaradi teh zrelih rumenih sadežev.

To so romanja z nepozabnimi doživetji, ki jih priporočam vsakemu izmed nas. Vodstvo je strokovno, modro, duhovno – odlično.

Z društvom smo obiskali vseh pet kontinentov. Bila sem petkrat v Sveti deželi. Moči mi pešajo – spomini pa ostanejo. Romali smo tudi v vsa Marijina svetišča v

Evropi. Romajte z društvom, z vodstvom patra Petra, nabirajte si duhovne zaklade, ne materialne dobrine!

Še en utrinek iz Sicilije. Postregli so nam s sirom mocarela. Ena od romaric pa reče, kakšne kokoši imajo na Siciliji, da nesejo jajca samo z beljakom. Razložili so nam, da je to sir mocarela. Pri nas se je množično pojavila ta jed pred 25 leti.

Romajmo dokler nam telo še dopusti, si poglobljamo vero in širimo obzorje. Tudi večkrat v iste kraje, da se spomin utrdi.

Romajte, dokler telo zmore.

*Z lepimi pozdravi,
Agica Smodiš*

Jordanija in Sveta dežela

od 24. 4. do 4. 5. 2026,
romanje 11 dni

Jordanija: Petra, gora Nebo, Jerash,
Maheront
Sveta dežela: Jeruzalem, Betlehem,
Nazaret, Galilejsko jezero

Program romanja:

1. dan: ODHOD V JORDANIJO iz Budimpešte pristanek v Amanu, prevoz v hotel, sv. maša, nastanitev za 2 noči v kraljevini Jordaniji.

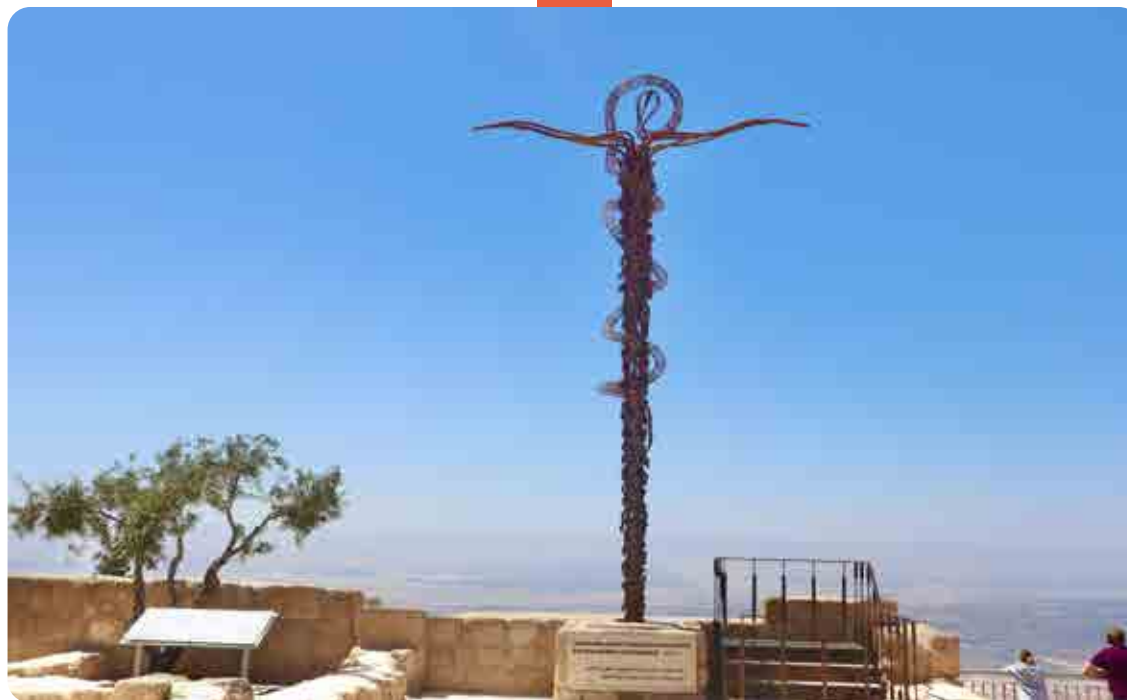
2. dan: Betanija, kraj Janezovega krščenja ob Jordanu in zgodovinska Gerasa (Jerash), sv. maša, Aman, večerja.

3. dan: Gora NEBO, Mojzesova gora, od koder je zrl Obljubljeno deželo, tam sv. maša, Madaba z ogledom mozaika Svete dežele; trdnjava Mukawir (Maheront), kjer je prestal mučeništvo sv. Janez Krstnik, nadaljevanje do Petre, mesta v gorovju, namestitev za 1 noč, večerja.

4. dan: Skalno mesto PETRA – eno od svetovnih čudes – vse dopoldne, tam tudi sv. maša; potem mejni prehod Akaba (Aqaba) in VSTOP V IZRAEL: Eilat ob Rdečem morju, namestitev za 1 noč, večerja.

5. dan: Sv. maša v Eilatu, obisk čudovitega puščavskega parka TIMNA z maketo shodnega šotora in daritvenega oltarja (Stara zaveza), nadaljevanje v Betlehem in namestitev za 4 dni, večerja.

6. dan: BETLEHEM - Praznovanje Jezusovega rojstva, obisk votlin, božična sv. maša; Pastirske poljane, Janezov rojstni kraj Ein Karem, Marijino srečanje z Elizabeto (Magnificat), judovski spominski park Jad Vašem (Yad VaShem).

7. dan: Gospodovo trpljenje: Getsemani, sv. maša, Oljska gora, Zadnja večerja, Galicantu, Dominus flevit, Očenaš, Betfage, Betanija sv. Lazar.

8. dan: Gospodovo vstajenje: Via Dolorosa s križevim potom, praznovanje velike noči v Božjem grobu, zid žalovanja.

9. dan: Petrova Jafa, nato GALILEJA: Gora Tabor (sv. maša), Kana Galilejska, kraj Jezusovega prvega čudeža, namestitev v Nazaretu za 2 noči.

10. dan: NAZARET: bazilika Oznanjenja (sv. maša), Jožefova cerkev, sinagoga; Galilejsko jezero: Kafarnaum, Pomnožitve kruha, Blagri.

11. dan: Zgodaj odhod na letališče, polet v Benetke, avtobusni prevoz v Ljubljano.

Vodstvo romanja: duhovnik Blaž Kernel, p. Peter Lavrih, ofm, cts.

Cena za celotno romanje, ki traja 11 dni – 2.200 € na osebo; če je romarjev manj kot 30, se cena zviša za 90 €.

V ceno je vključeno: avtobusni prevoz na letališče in z letališča, letalski prevoz iz Budimpešte v Aman in iz Tel Aviva v Benetke, vsi avtobusni prevozi v Jordaniji in Izraelu, vstopnine za kraje, ki so navedeni v programu, polpenzijska namestitev v 2 ali 3-posteljne sobe, hrana zjutraj in zvečer, stroški organizacije in vodstvo romanja.

V ceno ni vključeno: napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje 60 € na osebo plačate v Sveti deželi, izhodna taksa iz Jordanije: 15 \$, doplačilo

za enoposteljno sobo - 260 € (število prostih sob je omejeno), zdravstveno in nezgodno zavarovanje (uredi vsak sam).

Rizik odpovedi uredite na Komisariatu. Sicer veljajo splošni pogoji odpovedi.

BIVANJE: v hotelih, dvo/tro posteljne sobe: TWC, polpenzion.

NAČIN PLAČILA: po prejemu vaše prijave vam pošljemo podatke za plačilo prvega dela 500 €, ostanek plačila 15 dni pred odhodom.

MOŽNOSTI PRIJAVE (obvezna je pisna prijava): s spletno prijavnico na spletni strani Komisariata: sveta-dezela.si, s prijavnico, ki vam jo pošljemo po e-pošti ali navadni pošti.

PRIJAVE sprejemamo takoj, sicer najkasneje **do 27. marca 2026**. Kasneje le, če bo še prostor; v tem primeru je cena letalske vozovnice lahko višja.

Prijava je sprejeta, ko je poravnani prvi del plačila: 500 €.

Pomembno!

Potrebujete veljaven potni list (do izteka veljavnosti vsaj še 6 mesecev).

Od 1. januarja 2025 morajo imeti vsi potniki za Izrael pred začetkom potovanja veljaven vizum ali dovoljenje ETA-IL. Obrazec za vizum najdete in izpolnite na naslednji povezavi, ki jo kopirano vnesete v brskalnik (če se ne pokaže spletna stran v slovenščini, je možnost zamenjave jezika). Vstop v Izrael | Stran Podrobnosti o prijavi 1. V primeru težav nam pišite ali nas pokličite.

NAVODILA za romanje s potrebnimi informacijami boste dobili 2 tedna pred odhodom.

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA

Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134

www.sveta-dezela.si

komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

ime in priimek, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Krašenje velikonočnih jajčk

Velika noč je največji krščanski praznik, praznik življenja, še več, zmage življenja nad smrtjo. Jezus je zares umrl, mnogo prič je to potrdilo. Po treh dneh pa se je živ pojavil med apostoli in drugimi ljudmi. Premagal je smrt. Z lastno (Božjo) močjo je prišel iz groba.

Ljudje smo bitja simbolov. Ena izmed razlag, zakaj so jajca v velikonočni kuhinjski in etnološki ponudbi, je ta, da tako kot pride piščanec z lastno močjo iz jajčne lupine, je prišel Jezus iz groba.

Druga razlaga je, da jajce simbolizira kaplje Kristusove krvi; poleg jajc se pripravi še hren, ki predstavlja ostrino žebeljev, s katerimi je bil Jezus pribit na križ, potica je simbol trnjeve krone, šunka pa simbolizira Jezusovo telo. Nekateri dodajajo še klobase (simbol vrvi, s katerimi je bil Jezus zvezan) in pomarančo (simbol gobe s kisom).

V Sloveniji ima skoraj vsaka pokrajina svoje ime za velikonočna jajca: pisanice, remenice ali remenke, pirhi in še kaj.

Okraševanje velikonočnih jajc se je razbohotilo v neslutene širine, spretni krasitelji ali pogostejše krasiteljice pustijo domišljiji prosto pot in tako nastanejo neverjetno lepe stvaritve. Danes bomo predstavili nekaj načinov krašenja jajc, ki jih ustvarja ga. Sonja Winkler na Ptuj. Sonja je bila dolga leta zborovodkinja Zbora sv. Viktorina in je ob praznikih želela vsakemu pevcu podariti nekaj lepega. Ta plemenita želja jo je navdihnila za krasitev in podarjanje velikonočnih pisanic. Na vsako prilepi še zvitek z lepim voščilom.

S pripravami začne na prvo postno nedeljo.

Najprej jajca izpiha s posebno napravo, tako da naredi na vrhu luknjico in izsesa vsebino.

Potem jih opere in osuši. V tem času so najbolj veseli njeni vnuki, ki ji sicer radi pomagajo pri krašenju (sl. 2), ker jim kar naprej peče palačinke ali praženec ali razna peciva, da porabi vsebino izpihane jajc.

Nato se loti krašenja. Predstavila nam bo dva načina:

1. Jajčka premažemo z belim ali rdečim dekor lakom in ko se ta posuši, začnemo risati vzorce s flomastri oz. čopičem. Vzorce si lahko izmislimo sami, lahko pa uporabimo tudi predloge. Zelo lepi so narodni motivi (sl. 3) ali kakršnikoli vzorci, tudi verski simboli (sl. 4, 5, 6)

2. Na jajce z raztopljenim voskom narišemo vzorec, ki bo ostal jajčne barve. Nato jajce potopimo v rdečo barvo in ko se le-ta posuši, narišemo nanjo drugi vzorec, jajce pa potopimo v črno barvo. Na koncu obrišemo vosek, jajce pa premažemo z oljem, da dobi sijaj (sl. 5).

Naj vam krasitev velikonočnih jajčk prinese veliko veselja ob druženju, ustvarjanju in podarjanju. Želimo vam blagoslovljene velikonočne praznike! Kristus je vstal, zares je vstal!

Dorica Emeršič OFS

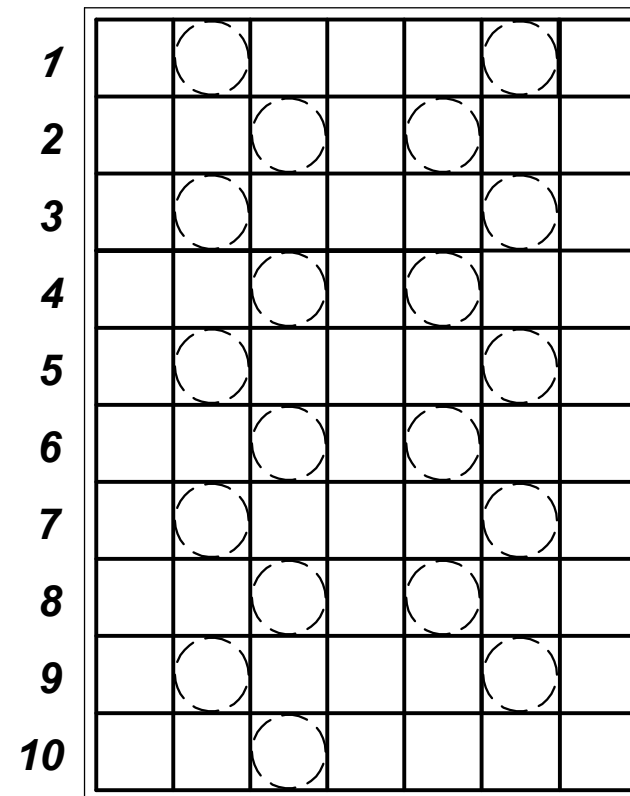

Nagradna izpolnjevanka

S pomočjo podanih opisov poiščite 10 besed in jih vodoravno vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih navpično prebrali nasvet slovenskega škofa, pesnika, pisatelja, narodnega buditelja in cerkvenega organizatorja.

1. britanski filmski igralec ruskega porekla, komediograf in režiser, nepozabni lik Nerona v filmu Quo vadis (1951); Peter (1921–2004),
2. vrv ali jermen, ki se da živali okoli vratu, da jo je mogoče voditi,
3. krivoverec,
4. šesterokotna zgradba iz voščenih celic, ki jo izdelajo čebele,
5. krščanska dobrodelna organizacija,
6. avtomat za pripravo kave,
7. ime hrvaškega kapucina, znanega spovednika in svetnika (1866–1942),
8. priimek več avstrijskih skladateljev iz 19. stoletja, znanih po dunajskih valčkih in plesni glasbi,
9. del kože na glavi, na katerem rastejo lasje,
10. strokovnjak za proučevanje Biblije, njene zgodovine, besedil, prevodov in teološkega pomena.

Sestavil: Matej Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

ŽITO IN HVALEŽNOST RASTETA SAMO NA DOBRI ZEMLJI.

Na uredništvo ste tokrat poslali 17 pravih odgovorov. Bodite pozorni na spremembo lokacije uredništva! Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: Ivanka Rupnik, Voklo 80, SI-4208 Šenčur
2. nagrada: Neža Pirih, Clevelandka 45, SI-1000 Ljubljana
3. nagrada: Tinica Horvat, Videm pri Ptuj 66, SI-2284 Videm pri Ptuj

Rešitve pošljite na **NOVI NASLOV** uredništva Brata Frančiška (Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana) do 10. aprila 2026. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Katarina K. Erzar in Andreja Poljanec: Rahločnostno do otrok
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

NAPOVEDNIK

Ob 800-letnici smrti sv. Frančiška FRANČIŠKOVI IN KLARINI VIRI

Prvič v slovenskem jeziku izhaja obsežen izbor temeljnih besedil – na več kot 1500 straneh –, ki pričujejo o življenju, duhovnosti in izročilu sv. Frančiška Asiškega in sv. Klare Asiške ter njunih prvih bratov in sester:

- ✎ spisi in biografije sv. Frančiška Asiškega;
- ✎ najstarejša zgodovinska pričevanja o sv. Frančišku in prvih bratih;
- ✎ spisi in biografije sv. Klare Asiške;
- ✎ ključna besedila za Frančiškov svetni red (FSR).

Več kot dvajset vrhunskih slovenskih prevajalcev je besedila prevedlo iz latinskih in italijanskih izvirnikov, opremljena pa so z uvodnimi pojasnili in opombami.

Urednika: br. Miran Špelič OFM,

br. Jan Dominik Bogataj OFM

Format: 165 mm × 235 mm

Vezava: trda

Število strani: ok. 1500

Založba: Celjska Mohorjeva družba

Izid: oktobra 2026

Nepogrešljiva knjiga za člane Frančiškove družine in vse, ki želijo spoznati izvor frančiškove duhovnosti v jubilejnem letu svetega Frančiška.

Odkrijte besede, ki že osem stoletij navdihujejo življenje po evangeliju v duhu preprostosti, bratstva in miru.

